

1190-1191

BIBLIOTECA

PENTRU TOTI

W. SHAKESPEARE

Visul unei nopți de vară

In românește de
G. TOPÂRCEANU

EDITURA

Libr. „UNIVERSALA“, Alcalay & Co.
București — Calea Victoriei, 27

Catalogul Bibliotecii pentru toți

	No.
Adam E. Teatru școlar	489—90
Adam Ion. Glume țărănești	809
Adamescu Gh. Din biografiile scriitorilor români	85-85b.
Adamescu Gh. Elocuența Română. Culegere de discursuri celebre: G. Lazăr, Mihai Viteazul, Kogălniceanu, Negri, etc.	48—49
Istoria literaturii române. Operă completă, cu toate datele privitoare la Istoria literaturii noastre de la întâle începuturi până azi. Cuprinde amănunțitele biografii și portretele celor cari au contribuit la îmbogățirea literaturii și limbii noastre	7 num. 846-848 bis. 850-850 bis.
Agârbiceanu I. Datoria, nuvele	860
Aculetti. Lecturi. Din istoria patriei	1551-551b
Aisnman Iulian Dr. Filmul și arta. Intru cât filmul este sau nu artă. O paralelă între teatru și cinematograf	1110
Alarcon. Bret Hart, Mark-Twain, nuvele, trad. de Titu Maiorescu și Liviu M.	10
Alexandrescu Gr. Poezii: Epistole, Satire, Fabule, Epigrame	295-8
Alecsandri V. Doine	182-182b
Dumbrava roșie	192
Fântâna Blanduziei, Piesă în vers.	283-83b
Legende	193-4 b
Lăcrămioare	183
Suvenire	184
Mărgăritarele	185-6
Ovidiu, dramă	180-81
Ostașii noștri	191
Pasteluri	187
Poezii populare	443-5
Teatru, vol. I Cetatea Neamtului. Cinel.-Cinel, etc.	199-9 b
Teatru vol. II, Florin și Florica, Piatra din casă, etc.	200-200b
Varia, poezii	188

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI

W. SHAKESPEARE

VISUL UNEI NOPTII DE VARA

In românește de

G. TOPÂRCEANU

BUCUREȘTI

Edit. Libr. „Universala”, Alcalay & Co.

Calea Victoriei No. 27

1929

P E R S O A N E L E :

Theseu, ducele Atenei.

Egeu, tatăl Hermiei

Lysander }
Demetrius } îndrăgostiți de Hermia.

Philostrat, maestru de ceremonii la curtea lui
Quince [Theseu.

Snug, timplar.

Bottom, țesător.

Staverling, croitor.

Flute, cârpaciu de foale.

Snout, căldărar.

Hippolyta, regina Amazoanelor.

Hermia, fiica lui Egeu, îndrăgostită de Lysander

Helena, îndrăgostită de Demetrius

Titania, Crăiasa zînelor.

Oberon, Craiul Zînelor.

Puck, duh mic și sburdalnic.

Floarea-mazării)

Funigel }
Bob-de-muștar } elfi.

Molie)

Pyram)

Thisbeea)

Zidul } personagiile Intermezului.

Luna . }

Leul)

Alte zîne din alaiul lui Oberon și al Titaniei.

Suita lui Theseu și a Hippolytei

A C T U L I

In Atena. O sală în palatul Ducelui.

SCENA I

Hippolyta, Philostrate, Theseu și suita lui.

Theseu. — Ceasul nunții noastre s'a-propie, frumoasă Hippolyta. Patru zile fericite vor aduce o lună nouă pe cer, — dar cit de încet descrește luna asta veche și-mi tot amână dorințele, ca o mătușă bătrână care nu mai vrea să moară, zăbovind necontenit moștenirea nepoșilor.

Hippolyta. — În curînd aceste patru zile se vor fi topit în noapte. Patru nopți își vor fi distrămat în visuri limpul în urma lor. Și atunci luna, ca un arc de argint

zugrăvit de curînd pe cer, va contempla noaptea serbărilor noastre de nuntă.

Theseu. — Du-te Philostrat, du-te și adună tineretul atenian pentru jocuri și petreceri. Trezește duhul sglobiu al veseliei, iar tristeța trimite-o la înmormîntări: acest palid oaspe n'are ce căuta printre noi! (*Philostrat ese*). Cu spada te-am pețit, Hippolyta, și iubirea ți-am cucerit-o ca dușman. Dar la nunta mea vreau jocuri, alaiuri și veselie!

SCENA II

(*Intră Egeu, Hermia, Lysander și Demetrius*)

Egeu. — Slavă lui Thesèu, ducele nostru!

Theseu. — Mulțumesc, iubite Egeu! Ce veste mi-aduci?

Egeu. — Viu să mă plîng, stăpîne, mîhnit peste măsură, de flica-mea Hermia. Demetrius, apropiete. — Iată, nobile duce, pe omul ăsta i l-am ales eu ca mire. — Apropiete Lisander! — Și omul ăsta, milostive duce a vrăjit inima fetei mele... Da, Lisander, i-ai făcut cîntece și i-ai dat daruri, și noaptea pe lună ai venit sub fereastra ei să-i îngîni cu glas amăgitor înșelătoare stihuri de iubire... Te-ai întipărit în sufletul

ei și, precum un hoț fură tiparul unei chei în ceară, așa i-ai furat tu această întipărire: Ai momit-o cu laude bine aduse, cu inele, cu buchete, cu brăjări din părul ei și cu fel de fel de nimicuri primejdioase care 'ntorc capul fetelor naive... Ca un scamator ai furat inima fetei mele, și din ascultătoare cum era, mi-ai făcut-o rea și încăpățânată... De aceia eu, prea mărite duce, — dacă nu vrea să declare chiar aci în fața Înălțimii tale că va lua pe Demetrius de bărbat, — reclam asupra ei dreptul pe care mi-l dă legea Atenei să dispun de fiica mea cum voiu crede de cuvintă.

Theseu. — Ei, ce răspunzi, frumoasă fată? Tatăl tău e ca un zeu față de tine; el ți-a dat farmecul și frumusețea. In mâna lui tu nu ești decît un chip de ceară plăz-muit de el, și pe care el are dreptul să-l sdrobească, dacă vrea... Demetrius e un tînăr vrednic de tine...

Hermla. — Și Lysander de asemenea.

Theseu. — Nu zic nu! Dar dacă n'are învoirea tatălui tău...

Hermla. — Aș vrea ca tata să poată vedea și cu ochii mei...

Theseu. — Mai de grabă ochii tăi ar trebui să vadă cu înțelepciunea lui.

Hermia. — Cer iertare, slăvite duce. Nu știu ce putere îmi dă curaj să-mi spun pe față gândurile înaintea Măriei-tale, și nu-mi dau seama cât ies din marginile cuvinței... Dar aş vrea să știu: ce pedepse mă pot aștepta dacă nu voi lua pe acela pe care nu-l iubesc?

Theseu. — Moartea sau castitatea veșnică. Vei fi omorâtă sau te vei lipsi de orice plăcere trupească. Deaceia, frumoasă Hermia, întreabă-ți bine pornirile pe care acum de-abia le simți... Întreabă-ți singele tânăr și dă-ți sama dacă vei putea să-ți închizi pentru totdeauna tinerețea în umbra unei mânăstiri și toată viața să slăvești în imnuri reci luna stearpă și înghețată... De trei ori fericite cele ce-și stăpinesc poftetele ca să sporească șiragul fecioarelor neprihănite! Dar mai fericită-i floarea care nu și-a risipit zadarnic parfumul pe vânturi, decît aceia care crește, trăește și moare într'o fericire singuratecă, ofilindu-se pe tulpina-i virginală.

Hermia. — Așa mă voi ofili și voi muri mai bine, decît să dau vre-un drept asupra trupului meu de fecioară acestui om, împotriva căruia toată ființa mea se răsvrătește.

Theseu. — Ai încă timp să te mai gân-

dești. Dar în ziua când va răsări Craiu-Nou, — zi hotărîtă de mine și de aleasa mea pentru nunta noastră, — gătește-te să mori sau să iei pe Demetrius, — sau în-sfârșit, să faci legământ pentru totdeauna pe altarul Dianei că vei rămîne pururea castă, renunțând la dragoste și la căsătorie!

Demetrius. — Haide, dulce Hermia, nu fii neînduplecată! Și tu Lysander, în feța drepturilor mele reale, renunță la pretențiile tale închipuie!

Lysander. — Tu Demetrius, ești iubit de tatăl Hermiei. De ce nu te 'nsori cu el și să-mi lași mie pe Hermia?

Egeu. — Bațjocoritorule! Da îl iubesc pe Demetrius și-i dau tot ce e al meu. Hermia e a mea, prin urmare tot lui i-o dau.

Lysander. — Stăpâne! Sînt de neam bun și sînt bogat ca și el, — ba în iubire sînt și mai bogat. În toate sînt egal cu el, pot zice chiar mai presus de el... Și, — ceiace face mai mult decît toate nimicurile acestea, — frumoasa Hermia pe mine mă iubește. Decè dar să nu-mi apăr dreptul?... Și apoi, — dece n'aș spune? Demetrius a amăgit pe frumoasa fată a lui Nedâr, pe Helena. Și ea, biata fată, îl iubește acum, îl iubește pînă la idolatrie pe omul ăsta crud și nestatornic.

Theseu, — Uite... am mai auzit eu despre asta... Și tocmai gândisem să-i vorbesc lui Demetrius; dar împovărat de alte trebi mai însemnate, am uitat cu totul... Veniți acum după mine, tu Demetrius și tu Egeu: am să vă spun cîteeva amîndurora... Cit despre tine, frumoasă fată, caută să-ți po-trivești capriciile după voința tatălui tău,— căci altfel legea Atenei, pe care nu voiu cerca s'o îndulcesc de loc, te condamnă să intri sau într'o mănăstire, sau într'un mormînt... Și-acum, să mergem, Hippolyta mea! Haide, Egeu și tu, Demetrius, veniți cu mine. Am nevoie de voi acum, cu ser-bările — și vreau să vă mai spun ceva care vă privește de-aproape.

Egeu, — Cu supunere și cu bucurie te vom urma, stăpâne!

(*Ies: Theseu, Hippolyta, Demetrius, Egeu și sulta*).

SCENA III

Lysander. — Ce e, iubita mea? Dece-ți-au pălît astfel trandafirii obrazilor?

Hermita. — Poate fiindcă le lipsește ploaia pe care cu ușurință le-ar da-o acum ochii mei înourați.

Lysander. — Vai, — din tot ce-am citit,

X

din tot ce-am auzit, știu că niciodată adevărata iubire n'a avut un curs liniștit: ba o deosebire de naștere...

Hermita. — O, nepotrivire dureroasă! când dragul tău e mai prejos de tine!...

Lysander. — ... ba o diferență de vîrstă...

Hermita. — O, nenorocire! când bătrînețea se împreună cu ceiace e tînăr!

Lysander. — ... ba părinții nu se învoesc..

Hermina. — O, chin infernal! — să'ți alegi dragostea prin ochii altuia!

Lysander. — Și chiar cînd s'a 'ntîmplat să se unească cei ce se iubesc, atunci războiul, boala sau moartea le-au dat asalt, făcînd din amorul lor ceva fugar ca sunetul, trecător ca umbra, efemer ca visul și repede ca fulgerul, care-abia apucă să lumineze cerul, și cînd ai zis: iată-l! în-tunecimile l'au și înghițit... Astfel piere tot ce e strălucitor...

Hermita. — Dacă cei ce se iubesc au fost totdeauna nenorociți, dacă așa e voia sorții, — atunci să primim cu resemnare, *Lysander*, toate aceste grele încercări care vin odată cu amorul, ca și gândurile, visele, jurămintele și lacrămile, — trist alai al închipuirii pasionale.

Lysander. — Ai dreptate, *Hermita*... Acum ascultă-mă: am o rudă bogată și fără copii.

Stă numai la șapte leghe de Atena și mă iubește ca pe copilul ei. Acolo, dragă Hermia, ne vom cununa fără ca cruda lege a Atenei să ne poată urmări. Dacă mă iubești, pleacă pe furiș mînesară din casa tatălui tău; eu o să te aștept în crâng, chiar în locul unde te-am întilnit atunci cînd ai venit cu Helena să serbați o dimineață frumoasă de întălu Maiu.

Hermia. — Iubitul meu Lysander! Jur pe arcul atot puternic al lui Cupidon, pe cea mai ageră dintre săgețile lui cu vîrf aurit, jur pe cea mai nevinovată porumbiță a Afroditei, pe zîna care leagă inimile și ocrotește amorul, pe focul care-o mistuia pe Didona cînd s'a văzut părăsită de vicleanul Troian, pe toate jurămintele pe care bărbații le calcă mai des de cum le rostesc femeile: jur că mîne ta miezul nopții voi fi acolo unde zici tu.

Lysander. — Să te ții de cuvînt, iubita mea... Ulte, vine Helena. (*Intră Helena*).

SCENA IV

Hermia. — Bine-ai venit, frumoasă Helena.

Helena. — Mi-ai zis „frumoasă”? O, nu-mi mai zice așa! Pentru Demetrius tu

ești cea frumoasă, fericito. Pentru el ochii tăi sînt limpezi ca luceferii Nordului și cuvintele tale — armonioase ca trilul ciocîrliei pe care-l așculă păstorul cînd dau mugurii trandafirilor de cîmp și ogorul e verde... Dacă o boală se molipsește... de ce oare nu se molipsește și frumusețea? Acum la plecare, ți-aș lua-o pe a ta, frumoasă Hermia. Ți-aș lua văpaia ochilor, urechea mea ți-ar prinde mlădierea glasului și limba mea și-ar însuși armonia cuvintelor tale... O, dacă lumea întregă ar fi a mea, ți-aș da-o toată ție, — fără Demetrius, — de-aș putea să mă schimb cu tine... Spune-mi, învață-mă și pe mine, — cum îl privești cu ochii... prin ce taină stăpînești inima lui?

Hermia.— Il privesc cu sprîncenile încruntate, și el totuși mă iubește.

Helena.— O, dacă zîmbetele mele ar avea taina privirilor tale mînioase!

Hermia.— Eu îi spun vorbe urîte și el mă îmbie cu dragostea.

Helena.— O, de-ar putea rugămintele mele să-i trezească o astfel de iubire!

Hermia.— Cu cât îi arăt mai multă neapăsare, cu atîta mă iubește mai mult.

Helena.— Cu cît îi arăt mai multă iubire, cu atîta mă disprețuește mai tare!

Hermia.— E vina mea, Heleno?

Helena.— E vina frumuseții tale... O, cum ași vrea să am aceeași vină!

Hermia.— Ascultă, Helena. Fii veselă,— iubitul tău, Demetrius n' o să mai mă vadă niodată: voi fugi cu Lysander, vom părăsi Atena... Vezi, înainte de a cunoaște pe iubitul meu, Atena îmi părea un paradis. Acum paradisul acesta îmi pare un infern.

Lysander.— Da, Helena, așa e planul nostru. Mîne noapte, cînd luna argintie oglindindu-se'n ape va împodobi cu diamante covoarele de iarbă, — la ceasul care ocrotește fuga îndrăgostiților, vom eși în taină pe porțile Atenei...

Hermia.— Și'n luminșul dumbrăvii, unde adesea am stat de vorbă amîndouă pe-un strat de gingașe crăițe și ne-am descărcat inimile de dulcea lor povară, acolo mă va găsi Lysander... Și fără să mai privim îndărăt, vom căuta aiurea alți prieteni noi și alți tovarăși... Adio, tu draga mea prietenă de jocuri! Rămâi cu bine și cerul să-ți ajute să ieși pe Demetrius al tău. Lysander nu uita! Și-acum... trebuie să ne lpsim și unul și-altul ochii de vederea care li-e dragă, până mîne-noapte.

Lysander.— Imi voiu ținea cuvântul, iubită Hermie. (*Hermia iese*) Adio, Helena, — și cerul să-ți dea pe Demetrius al tău.

(*Lysander iese prin dreapta*)

SCENA V

Helena, (singură). — Sînt așa dar și oameni fericiți pe lume... În Atena eu sînt socotilă tot așa de frumoasa ca Hermia. Ce-mi folosește însă, dacă Demetrius nu vrea să știe ceiace știe toată lumea? Cum adoră el ochii Hermiei, așa îl iubesc eu pe el... Toate cele josnice și urâte, Amorul le face demne și frumoase. Amorul nu vede cu ochii, ci numai cu sufletul, de-aceia înaripatul Cupidon e înfățișat cu ochii legați. Are aripi și n'are ochi, — e chiar întruparea pornirii nesocotite. Și se înșală așa de des în alegerea lui, pentru că Amorul e un copil. Și precum copiii cărcotași se mint în jocurile lor, Amor-copilul își calcă pretutindeni jurămintele...

Înainte de a fi văzut Demetrius ochii Hermiei, jurămintele lui îmi cădeau ca o grindină,—dar îndată ce a dat de căldura ochilor ei, grindina s'a topit, și jurămintele lui s'au prefăcut în ploaie...

Mă duc să-l vestesc de fuga Hermiei. Poate că-mi va mulțumi... Și când s'o duce s'o

urmărească, am să mă duc și eu după el,
fericită că sînt lângă el tot drumul pînă
la pădure și înapoi.

(*Helena lese*).

(CORTINA)

Schimbare de decor

O odaie în colțba lui Quince. Pe înserat.

*Quince, Snug, Bottom, Flute, Snout,
Starveling.*

Quince. — E în păr, toată trupa?

Bottom. — Ai face bine să-i strigi pe toți, unul după altul, cum sînt scriși pe listă.

Quince. — Da, aci pe hârtie sînt toți aceia pe care i-am socolit în stare, din toată Atena, să joace la reprezentație, în seara nunții, în fața Ducelui și-a Ducesei.

Bottom. — Mai întâiu, dragă *Quince*, spune-ne subiectul piesei, apoi citește numele actorilor, și așa... s'ajungem la treabă.

Quince. — Subiectul piesei este: "Prea

jalnica comedie a cumplitel morți a lui Pyram și a Thisbeei“.

Bottom.—Strașnică piesă, pe cuvântul meu! Și cât se poate de veselă... Acuma dragă Quince, strigă artiștii, după listă... La rând domnilor, — nu vă îndesați!

Quince.— Să răspundă fiecare când îl strig.—Nick Bottom, țesătorul!

Bottom.— Prezent!... Spunem ce rol îmi dai și apoi treci la altul.

Quince.— Dumneata, Nick Bottom, ai să joci pe Pyram.

Bottom.— Ce-i Pyram? Un amarez ori un tiran?

Quince.— Un amarez care se omoară din amor.

Bottom.— O, ca să joci bine rolul ăsta e nevoie de ceva lacrimi. De l'oi juca eu, vai de ochii auditorilor: voi face să curgă lacrimi torențiale... Cu toate că mi-ar fi plăcut mai mult un rol de tiran. Ași putea să joc pe Hercule ca nimenea altul... Știu, un rol care sparge tot, și toate le dă cu fundu'n sus.

Pietrele fulgerătoare
Cu izbiri îngrozitoare,
Vor sparge'ncuetoarele
La toate închisorile,—

Cînd strălucind în depărtare
Al Aurorei mândru car
Va da izbîndă sau pierzare
Destinului barbar!

Asta da, zic și eu, era sublim. Dă-i mai departe, strigă pe ceilalți!—Numai așa trebuie să faci pe un Hercule, pe un tiran. Un amarez, — de! e mai plîngoci... Zi mai departe!

Quince. — Francisc Flute, cărpaciu de foale!

Flute.— Aci.

Quince.—Dumneata vei face pe Thisbea

Flute.— Ce e Thisbea? Vr'un cavaler rătăcitor?

Quince.— Thisbea e iubita lui Pyram.

Flute. Ei nu, zău! nu mă-i pune să joc un rol de femeie!... Uite, au început să-mi dea tuleele'n barbă.

Quince.— Nu face nimic. O s'o joci cu mască ș'o să-ți faci glasul cât se poate de pițigăiat.

Bottom.— Dacă-i pe-accia, atunci las's-o joc eu. O să-mi fac un glas teribil de pițigăiat: „Thisnea! Thisnea!

— Ah, Pyram, cît te iubesc. Eu sînt Thisnea ta iubită!...

Quince.— Nu, nu! Dumneata ai să joci

pe Pyram, și dumneata, Flute pe Thisbeea.

Bottom.— Fie! Treci mai departe.

Quince.— Robin Staverling, crotorul!

Staverling.— De față, Petre Quince!

Quince.— Dumneata vei face pe mama Thisbeei.—Tom Snout, căldărarul!

Snout.— Prezent!

Quince. — Dumneata vei fi tatăl lui Pyram. Eu, tatăl Thisbeei. Dumneata, *Snug*, vei face pe *Leul*... Și așa, sper că piesa e foarte bine montată.

Snug.— Ai copiat rolul *Leului*? Dacă-ai, dămi-l te rog. Trebuie să-l învăț bine, că nu prea am memorie.

Quince.— Ce să înveți? N'ai altceva de făcut decât să razi ca un leu.

Bottom.— Așa? Apoi dacă-i așa, las'să fac tot eu și pe *Leul*.

Voi rage ca să le placă la toți. Voi rage așa încât și *Ducele* o să zică: „Bravo! *B's* răgetul! Să mai ragă odată! Bis!”

Quince.— Nu, nu se poate. Dumneata ai răcni prea teribil. S'ar speria *Ducesa* și damele, — și poate c'ar începe să țipe... Și atunci, pe toți ne spânzură.

Toți.— Și spânzurați ar rămâne copiii mamelor noastre!

Bottom. — Firește că dacă s'ar speria damele, ar cere să fim spânzurați. Dar eu

voi rage încet... încet, ca o porumbiță îndrăgostită. Voi rage ca și cum aș fi... ca o privighetoare !

Quince.—Nu, n'ai să joci decât pe Pyram. Pyram ăsta e un bărbat foarte plăcut și galant, cu care nu ți s'ar urî o zi întreagă de vară...

Bottom.—Și cum să-l joc? cu ce fel de barbă?

Quince.—Ei! Cu care ți-o plăcea.

Bottom.—Aș putea să-l iau cu o barbă... așa... în culoarea paiului... sau cu o barbă portocalie, arămie... sau cu una galbenă de tot, franțuzească...

Quince.—Acuma, aproape toți franjujii sînt spîni; joacă-l deci și tu fără barbă.

—Am dat fiecăruia rolul? Așa! Vă îndemn, vă rog, vă conjur chiar, să-l știți până mine sară pe derost și să veniți când răsare luna, în poiana crîngului de lângă palatul domnesc, la o leghe de oraș, să ne întîlnim cu toții. Vom face repetiție acolo, căci dacă ne-am întîlni în oraș, toți ar căsca gura la noi și planul nostru s'ar da în vileag. Până una alta, eu voi face o listă de toate lucrurile trebuincioase pentru reprezentație. Să nu lipsească nici unul, vă rog!

Bottom. — N'avea grijă... Acolo să vezi

ce mai repetiție o să facem. Dați-vă osteneala, domnilor artiști! Să fiți la înălțime...

Quince. — Așa dar, la stejarul Ducelui...

Bottom. — Destul! Dacă n'om fi acolo, să ne ia. La revedere.

(Ies toți, afară de Quince)

(CORTINA)

A C T U L II

Un luminiș într'o duminică de lângă Atena

SCENA I

Puck, O zână.

Puck. — Hei, încotro, grăbite duh ?

Zână. — Rătăcitoare prin văzduh
Sbor peste văi, peste colini,
Prin tufe și prin mărăcini, —
Străbat prin apă și prin foc,
Trec peste garduri și grădini
Și mă strecur în orice loc —
Mai iute, mai ușoară'n sbor
Ca globul lunii călător.
Stropesc cu rouă iarba deasă
Pe care'n arii lărgi o culcă

Cu danțul ei, a zînelor crăiasă...
 Ea ține'n slujbă-i toate aglicele iubite.
 Cu roșii picățele pe fustele—aurite,—
 Aceste sînt rubinele
 De zîne dăruite,
 În care ele își păstrează parfumurile lor.
 Eu trec pe-aci de multe ori
 Să caut picături de rouă,—
 Și de urechea fiecărei flori
 S'anin un diamant, — podoabă nouă...
 Și-acum te las, căci trebuie să vină
 Cu zînele, slăvita mea regină.

Puck. — Ascultă; craiul nostru dă aci, în noaptea asta, o serbare. Ia seama ca regina ta să nu dea ochi cu el, căci Oberon e tare mîniat. Ea are un paj, un copil furat de la un rege indian. Nici-odată nu s'a văzut copil mai drăgălaș! Și gelosul Oberon vrea să-l ia scutier și să-l poarte prin păduri, la vînătoare. Dar Titania cu nici-un chip nu vrea să-l dăruiască, ci-l ține numai pentru ea, și-l desmiardă într'una, împodobindu-l cu flori. De-aceia, acum, cînd se întilnesc în vre-o poiană sau la o fîntînă, în lumina stelelor, se ceartă și fac atîta larmă încît bieții silfi s'ascund de spaimă în cupe mici de ghindă...

Zîna. — Nu știu dacă mutra și purtarea ta

mă'nșală.. Nu cumva tu ești Puck-băiat-de-treabă, duhul mic și poznaș? Tu, care sperii fetele la țară și noaptea furi smîntîna de pe lapte... Sau intri în moară, le dai toate cu josu'n sus... și nu lași untul să s'aleagă. Încît biata gospodină se trudește toată ziua și unt tot nu mai iese?... Nu strici tu mustul din butoaie... nu rătăcești tu drumeții noaptea și răzi de ei, iar pe cel ce-ți zice „Puck-băiat-bun“ îl ocrotești și-i dai noroc?

Puck. — E adevărat, chiar eu sînt duhul ăsta vesel și vagabond, care cu fel de fel de pozne fac pe Oberon să rîdă. Uneori mă fac măr copt și mă pitesc în fundul unei oale: cînd cumătra bătrână duce oala la gură eu fac: puf! în nasul ei, — și toată apa curge în sîn. Alteori, cînd o bunică sfătoasă e gata să înceapă un basm fioros, mă ia drept scăunel... dar cînd să se așeze, eu alunec de sub ea — și baba se trezește pe podele... și ocărăște... și toți rîd și strănută pe înfundate, și jură că decînd sînt ei n'au rîs alîta...

Ei, dar uite, — vine Oberon. La o parte, zîină!

Zîna. — Iată și crăiasa mea... De nu s'ar întîlni amîndoi!

SCENA II

(*Intră Oberon dintr'o parte, Titania din celală. Flecare cu suita lui*).

Oberon. — Urită întâlnire, pe lună, — se-meață Titania!

Titania. — Ce-i, gelosule Oberon?... Hai, zîne, să fugim de-aci. Am jurat să nu-i mai primesc nici așternutul, nici tovarășia.

Oberon. — Oprește-te nesocotito! Nu mai sînt eu oare soțul și stăpînul tău?..

Titania. — Dacă-i așa, atunci să-ți fiu și eu soție. Dar știu căi părăsit ținutul zînelor ca să te duci sub chipul lui Corin să cînși din fluer cîntece de iubire îndrăgostitei Philida... Și acum, la ce ai venit tocmai de pe țarmii Indiei, dacă nu la nunta altei iubite de-ale tale, voinica amazonă care se căsătorește cu Theseu? Ai venit să le-aduci belșug și spor în căsnicie...

Oberon. — Cum? Indrăsnești să-mi faci muștrări pentru Hippolyta, când știu bine că tu însuși iubești pe Theseu? Nu l'ai răpit tu într'o noapte de lîngă Perigenia, pe care o amăgise? Și nu l'ai făcut tu să-și calce jurămîntul față de Eglea, și de Ariana, și de Antiopa?...

Titania. — Astea nu-s decît născociri de om gelos. Dela'nceputul verii n'a fost chip să ne'nfilnim o singură dată într'o vale, pe o colină, într'o poiană, la marginea vre-unui izvor limpede și umbrît sau pe țărnul nisipos al mării, ca să învârtim puțin hora noastră ușoară în cîntecul vîntului, — fără ca tu să nu ne tulburi vese- lia cu ocările tale... De-aceia vînturile, su- părate că ne-au cîntat zadarnic, au sorbit din mare trîmbe lungi de neguri molipsi- toare, care căzînd apoi pe pămînt au făcut din orice părăiaș un puhoi semeț. Și rîu- rile cele mai domoale au rupt zăgazul și cu trufie s'au aruncat afară din matca lor... Așa că zadarnic a mai tras boul la plug, și în zadar s'a trudit omul, — căci grîul verde a putrezit pe cîmp înainte de a-i fi dat spicul. Pășunile sînt pustii și corbi, dau ocol de-asupra vitelor moarte de mo- limă. Acolo unde se făceau jocuri sărbě- toarea, acum e nomol gros, și decînd ni- meni nu le mai calcă, potecile toate-s nă- pădite de buruieni... De-aceia luna, regina apelor, palidă de ciudă, a înecat tot văz- duhul cu razele ei umede, încît molimele nu se mai sfârșesc. Și tot de-aceia, ano- timpurile vin anapoda, în cît bruma înghe- țată cade pe trandafirii abia înfloriți, iar

creștetul alb al iernii se încunună, ca în bațjocură, cu flori gingase de vară. Astfel, iarna ursuză și vara, toamna bogată și primăvara, își schimbă între ele veșmintele, încît nici după roade nu le mai poți cunoaște... Și toate acestea vin numai din pricina certurilor noastre. Noi singuri sîntem vinovați de toate relele.

Oberon. -- N'ai decît să le îndrepti, că-ți stă în putere. Dece-l necăjești pe Oberon al tău?... Ce-ți cer eu decît un biet copilăș, din care vreau să'mi fac paj de onoare?

Titania — Cît despre asta, mută-ți gândul. Nu ți-l dau, chiar dacă mi-ai dărui toată împărăția zînelor. De cîteori n'am stat cu maică-sa la povești, în nopțile pline de mirezme ale Indiei... Și de cîte ori n'am privit cu ea, stînd pe nisipul galben, cum porneau corăbiile cu pînzele umfate de părea că-s grele. Pe-atunci, biata, era și ea grea chiar cu pajul meu de-acum,— și parc'o văd imitîndu-le plutirea, pe uscat, cum pleca și venea cu fel de fel de fleacuri, legănîndu-se întocmai ca o corabie cu pînzele umfate.. Vezi, de dragul ei am crescut copilul, și nu vreau să mă despart de el niciodată.

Oberon. — Și cît ai de gînd să mai rămîi în dumbrava aceasta?

Titania. — Știu eu? Poate pînă după nunta lui Theseu... Dacă vrei să intri în hora noastră, ori să ne vezi cum dănuim sub lună, vino cu noi. Dacă nu, atunci ocolește-mă, că nici eu nu-ți mai ies în cale.

Oberon. — Să-mi dai copilul, și vin cu tine.

Titania. — Haideți, zînelor! Mă tem c'o să ne luăm la ceartă de-a binele, dacă mai stau aci.

(*Titania, cu suita ei pleacă*)

SCENA III

Oberon. — Bine, du-te! Dar n'ai să ieși din dumbrava așa fără să-mi plătești ocară pe care mi-ai făcut-o... Puck, vino-ncoace. Ți-aduci aminte ziua cînd am stat amîndoi pe-o movilă, la țărmul mării? Cînd a ieșit din valuri o sirenă pe un delfin, cîntînd așa de dulce încît marea s'a liniștit de-odată și cîte va stele și-au părăsit cerul, ca s'o asculte?

Puck. — Mi-aduc aminte, stăpîne.

Oberon. — Ei tot atunci am văzut pe Cupidon, — tu nu-l puteai vedea, — cu tolba lui de săgeți, sburînd între pămînt și lună... A țintit o frumoasă Vestală, o domniță din Apus, și-așit de puternic și-a încordat arcul, încît parcă vroia să străpungă mii de inimi dintr'odată!... Dar săgeata lui de foc s'a stins în razele umede și caste ale lunii, iar domnița vestală a rămas neatinsă și dragostea nu i-a tulburat gîndurile virginale. Am văzut bine și locul unde a căzut săgeata: a căzut pe o floare albă, care, primindu-i rana, s'a înroșit ca purpură. De-atunci fetele îi zic *Floarea Dragostei*. Du-te și adă-mi-o!... Ți-am arătat-o eu odată... Sucul ei, picurat pe pleoapele închise ale cuiva, îl face să se îndrăgostească de cea dintâi făptură pe care o vede, cînd deschide ochii... Haide, du te și adă-mi-o curînd!

Puck. — În cîteva clipe voi ocoli întreg pămîntul. (*Ese*).

SCENA IV

Oberon. (*singur*). — Cu buruiana aceasta voi fermeca pe Titania adormită. Și cînd s'o deșlepta se va îndrăgosti nebună de

cea dintăiu făptură pe care-o va vedea, deschizând ochii, — urs, lup, taur, maimuțoi, — ce s'o întâmpla să fie. Se va ține de el cu toată văpaia dragostei, până ce eu voi des-ânta-o cu altă buruiană, ca să-și vie în fire. Și'n vremea asta, îi suflu pajul!... Dar, parcă s'aude cineva venind? Eu nu pot fi văzut de ochii muritorilor, voi sta de-o parte să văd cine vine.

SCENA V

Intră Demetrius cu Helena după el.

Demetrius. — Nu te iubesc, dă-mi pace. Unde-o fi Lysander cu frumoasa Hermia? Vreau să-l omor, că și ea mă omoară pe mine. Mi-ai spus c'au să se'ntâlnească în pădurea asta amîndoi. Li caut și nu-i văd nicăeri... Pleacă! Du-te cînd îți spun... Nu te mai ține după mine.

Helena. — Dacă m'atrăgi, — magnet fără inimă, — cum vrei să nu mă țin după tine? Pierde-ți puterea de-a atrage, și-mi voi pierde și eu puterea de a veni după tine.

Demetrius. — Vreau eu să te atrag? Ți-am spus eu vre-o dată că te iubesc?

Dimpotrivă, îți spun mereu: nu te iubesc, nu te iubesc, nu te iubesc.

Helena. — Vezi, tocmai de-aceia te iubesc eu mai mult. Și chiar dacă m'ai bate, te-aș iubi. Haide bate-mă, disprețuește-mă ca pe un câine al tău credincios, nu mai îngăduie-mi să stau aproape de tine. Vezi cât de puțin îți cer!...

Demetrius. — Lasă-mă, lasă-mă, — te rog nu mă scoate din fire. Imi vine rău numai când te văd.

Helena. — Și mie îmi vine rău când nu te văd.

Demetrius. — Frumos îți șade, să pleci așa, noaptea, din oraș... și să te dai pe mîna unui om care nu te iubește! Să vii așa, singură cu mine, la voia împlinirii ș'a ispitei, într'un loc singuratic ca acesta..

Helena. — Cîntea ta e o pavăză pentru mine... Cînd îți văd ochii, nu-mi vine să cred că e noapte... Tu ești lumea întreagă pentru mine... și cînd lumea întreagă e aci, cu mine, cum vrei să cred că-s singură?

Demetrius. — O să fug, o să m'ascund în ferigă, ș'am să las să te mănînce fiarele.

Helena. — Nici o fiară n'are o inimă așa de haină ca a ta... Haide, fugi! Dar

atunci povestea o să se întoarcă : Daphnis fugărește pe Apollo, porumbița aleargă după vultur și căprioara după tigru... O, zadarnică goană, — când sfiala aleargă după cutezanță, iar cutezanța fuge !

Demetrius. — N'o să te mai ascult. Lasă-mă ! Dacă te mai ții după mine, — ai să vezi tu ce-ți fac.

Helena. — Ce-ai să-mi faci ? Parcă acum m'ameninși pentru întâia oară ! Tu, Demetrius, umilești în mine pe toate femeile din lume. Noi nu putem cuceri amorul cu forțe. Noi nu învingem, ci așteptăm să fim învinse... Mă voi ține după tine, și voi face din iadul meu un paradis, dacă va fi să mor de mîna care mi-i atât de dragă.

(*Demetrius și Helena pleacă*)

SCENA VI

Oberon singur, apoi Puck

Oberon, (privind în urma Helenei). — Adio, nimfă ! Înainte de a fi părăsit dămbrava asta, îl voi face să vie el după tine, și tu să fugi de el. (*Intră Puck cu o*

floare roște în mână). Bine-ai venit, vîntură-lume! Mi-ai adus floarea?

Puck. — Iat-o.

Oberon. — Dă-mi-o!... Știu eu, pe-aici pe aproape, un loc plin de mireazma cimbrului sălbatec, unde cresc viorele și crăițe subt bolți de rouruscă împletită cu rugii trandafirilor de crîng... unde șopîrta își lasă pielea ei zmălțuită, destul de largă ca să îmbraci cu ea o mică fee. Acolo doarme uneori Titania, în leagăn de flori și de parfumuri... Cu sucul acestei buruene am să-i ating ochii, umplîndu-i de închipuri nebune. Tu, Puck, — ia și tu o frunză. Ai să întîlnești pe aci o fată frumoasă, o Ateniană îndrăgostită de un nătărău care n'o iubește. Dacă-l găsești pe el dormind dă-i pe la ochi cu sucul acestei buruene. Dar ia seama ca, la deșteptare, pe ea s'o vadă mai întăi. O să-l cunoști, că poartă haine de atenian. Fă așa ca el s'o iubească pe ea mai mult decît ea pe el... Și pe urmă vino curînd să ne întîlnim tot aici.

Puck. -- Voiu face întocmai cum mi-ai spus, stăpâne.

(Puck pleacă. Oberon se ascunde. Peste pușină vreme intră Titania cu suita ei de zâne).

SCENA VII

Titania, Zâne, Oberon.

Titania. — Acum, încă un cântec și o horă.. Apoi duceți-vă fiecare la rostul vostru: Unele să stârpească viermușorii din bobocii cruzi de trandăfiri, altele să prindă lilioci, ca să facem din aripile lor veșminte pentru silfi, celelalte să gonească bufnițele, care toată noaptea ocărăsc duhurile gingașe... Ș'acum, cîntați până ce voiu adormi. Apoi plecați la lucrul vostru și lăsați-mă să dorm în tihnă. (Se culcă sub o tufă înflorită).

Prima zîă (la capul Titanei, încet.)

Voi salamandre, șerpi dungați
Cu limba'n două despărțită,
Arici, șopârle mici, — plecați !
Crăiasa noastră-i adormită...

A doua zîă.

Și voi, privighetori, veniți,
Cîntând ușor s'o adormiți

Nici farmece, nici vrajă rea
Să nu s'apropie de ea...

Altă zîină.

Țîntari, să nu v'apropiași!
Păinjeni țesători, fugiți,
Voi, negri cărăbuși, zburăți,
Omizi și melci, vă depărtași, —
Din somnul ei să n'o treziți.

A doua zîină.

Și tu, privighetoare, vin—
Să-i fie somnul drag și lin,
Nici farmece, nici vrajă rea
Să nu s'apropie de ea...

Intâta zîină. — Așa... A adormit. Acum pleacăși... Una din noi s'o vegheze de departe.

(Zânele pleacă. Titania rămîne singură adormită. Peste pușină vreme intră Oberon.)

Oberon (menînd ochii Titaniei cu floarea dragostei.)

Pe cine-i vedea
Cînd te-i deștepta,

Să-l iubești,
 Să-l dorești,
 După el să lincezești!
 De-ar fi urs, motan
 Sau urangutan,
 De-ar fi leopard cumplit
 Sau mistreț cu păr zburlit!...
 Și să dormi mereu așa
 Până când un animal
 Va veni în preajma ta.
 Iar atunci să te trezești,
 Să-l zărești,
 Să-l îndrăgești,
 După el să 'nnebunești.

(Oberon pleacă rîzînd. Intră Lysander cu Hermia).

SCENA VIII

Lysander, Hermia, Titonia adormită.

Lysander. — Frumoasa mea, te-ai oboșit de atîta umblet prin pădure. Drept să-ți spun, am rătăcit drumul. Dacă vrei, Hermia, hai să ne odihnim puțin, până s'o face ziuă. Atunci vom găsi iarăși drumul.

Hermia. — De, Lysander. Caută-ți pentru tine un culcuș, căci eu am să mă odihnesc pe stratul ăsta de iarbă.

Lysander. — Ba nu! Acelaș braț de flori va fi și perna mea și-a ta. O inimă, un pat, două piepturi și-o singură credință.

Hermla. — Nu, dragul meu Lysander, nu! Dacă mă iubești înadevăr, culcă-te puțin mai departe.

Lysander. — Nu lua vorbele mele în rău, dulce prietenă. Intre cei ce se iubesc, amorul trebuie s'arate adevăratul înțeles al cuvintelor. Am vrut să înțeleg că inimile noastre sînt așa de strâns legate, încât nu fac decât una; că piepturile noastre sînt unite în aceeași legătură, așa că noi avem două piepturi dar o singură credință. Nu te împotrivi dar să-mi fac patul lângă al tău. Culcat lângă tine, îmi voi lăsa onestitatea să vegheze, trează.

Hermla. — Ce frumos le 'ntorci, iubitul meu! Nebună am fost să bănuiesc înțelesul vorbelor tale... Cu toate astea, și din iubire, și din curtenie, culcă-te mai departe. Așa se cade de când lumea, între un tânăr și-o fecioară: la culcare să se despartă. Noapte bună, dragul meu! Și facă cerul ca iubirea ta să dureze tot atîta cât viața ta scumpă.

Lysander. — Facă cerul precum spui! Să mor atunci cînd nu te-oiu mai iubi... Și-acum, de-ți somnul toată tihna lui!

Hermia. — Ba s'o păstreze jumătate
pentru ochii care mi-s dragi.
(*Amîndot adorm. Peste puțin, intră Puck.*)

SCENA IX

Cel de tnalnte, Puck.

Puck.— Prin tot crîngul am rătăcit
și n'am văzut nici un Atenian
pe ochii căruia să pot cerca
puterea-acestei buruiene.

(*Privind în juru-l..*)

Tăcere... Noapte...

(*Dă cu ochil de Lysander.*)

Cine e aci?...

El poartă haine de Atenian.

Da, despre ăsta Oberon mi-a spus
că fuge de iubirea unei fete...

(*Vede pe Hermia.*)

Dar colo, cine-i? Uite, biata fată,
de frică s'a culcat așa departe...
Stai că-ți arăt eu ție, nătărău!

(*S'apropie de Lysander și-l dă cu floarea
pe la ochii:*)

Cu sucul acestei flori

Cînd te-ating pe ochișori,
 Dragostea să-ți i-a odihna
 Somnului, și toată tihna...
 Iar din somn te vei trezi
 Cînd eu n'oi mai fi aci.

...Da; chiar mă duc să caut pe stăpînul
 meu Oberon...

(*Puck lese prin stînga. Din dreapta intră
 Demetrius și Helena*).

SCENA X

*Demetrius, Helena, Lisander, Hermia,
 Titania, adormiți.*

Helena. — Oprește-te, chiar dac'ar fi
 să mă omori, Demetrius!

Demetrius. — Îndărăt! Nu te mai ține
 după mine.

Helena. — Vrei să mă lași singură aci,
 în întuneric? O!

Demetrius. — Vreu să merg singur mai
 departe. Oprește-te, sau te omor! (*Demetrius pleacă*).

Helena. — O! goana asta pățimașă mi-a
 scos sufletul! De ce-l rog mai tare, de ce
 m'ascultă mai puțin!... Fericită-i Hermia

că are ochi frumoși cu care farmecă. Dece-i sînt ochii așa de strălucitori? Desigur că nu lacrămile sînt pricina, căci dac'ar fi așa, ai mei sînt mereu scâldați în lacrămi... Nu, nu, eu sînt urîță ca un urs, deaceia fuge Demetrius de mine. Ce oglindă mincinoasă m'a amăgit, ca să îndrăsnesc să compar ochii mei cu ochii cerești ai Hermiei?... Dar... cine-o fi aci? Lysander! Întins pe pămînt! E mort ori doarme? Nu văd sînge, nu văd nici-o rană... Lysander, dacă ești viu, deșteaptă-te scumpul meu prieten!

Lysander. (deschizând ochii, după ce o privește cîteva clipe:) — Ah, aș trece și prin foc de dragul tău, strălucitoare Helena! îți văd inima, — ți-o văd prin piept, minune a naturii. Unde-i Demetrius?... Un om parcă dinadins făcut să piară de spada mea,

Helena.—Nu vorbi așa Lysander,—dece vorbești așa? Ce-ți pasă ție dacă el iubește pe Hermia ta? Asta n'o împiedică pe ea să te iubească pe tine, — și să fii fericit.

Lysander.—Fericit cu Hermia? Nu. Imi pare rău de vremea prăpădită cu ea... Nu pe Hermia ci pe Helena o iubesc eu acum. Cine n'ar da o cioară pe-o porumbiță?

Voința omului e călăuzită de judecată, și judecata mea îmi spune că tu ești fecioara cea mai aleasă de pe pământ. Tot ce e 'n creștere, nu e desăvârșit până ce nu-i vine vremea. Astfel eu prea tîmăr pân'acum, nu mi-am avut mintea întregă. Dar acum, când sînt un om întreg, judecata e călăuza simțurilor mele, și ea mă duce spre ochii tăi, în care citesc povești de dragoste, ca în cea mai minunată carte a iubirii.

Helena. — Îți bați joc de mine?... Adică, ce ți-am greșit eu să mă ei așa, în rîs? Nu mi-i destul, nu mi ajunge mie că nu pot căpăta o singură privire de dragoste din ochii lui, — ca să-ți mai bați și tu joc de slăbiciunea mea?... Da, da, văd eu bine, îmi vorbești de dragoste în batjocură. Te credeam mai nobil, Lysander. Se poate oare ca o femeie părăsiă de iubitul ei să mai fie și insultată de altul? (*Helena pleacă*)

SCENA XI

Lysander, — Hermia și Titania adormite.

Lysander. — Se duce!... Și nici n'a văzut pe Hermia... Dormi, Hermia! Și nici

tu să nu mai dai cu ochii de mine. Cu toate darurile ființei mele și cu toată puterea dragostii, voi fi de-acum al Helenei. (*Pleacă, pe urma Helenei*).

SCENA XII

Hermla, Titania adormită.

Hermla (deșteptându-se, cu spaimă). Lysander, unde ești? Ajutor! Ia mi șarpele ăsta care mi se sue 'n sîn! (*Desmetecndu-se*) O, ce vis îngrozitor! Unde ești? Uite cum tremur toată de spaimă... Se făcea că un șarpe 'mi rodea inima și că tu stăteai liniștit, zîmbind, și te uitai la el. — Lysander!... Ce?... A plecat?... Lysander!.. Nu m'aude?... A plecat? Nici-un cuvînt, nici-un sgomot?... Unde ești? Răspunde-mi dacă m'auzi... Lysander! Mor de spaimă!.. Nu-mi răspunzi?... S'a dus. Mă duc și eu să-l găsesc, — ori pe el, ori — moartea!

(Hermla pleacă, Rămâne Titania singură adormită).

(CORTINA)

ACTUL III

Acelaş decor

SCENA I

*Titania doarme. Vin meseriaşii din Atena.
Quince, Snug, Bottom, Flute, Snout,
Starveling.*

Bottom.— Sîntem cu toţii ?

Quince.— În păr! Şi locul e minunat pentru repetiţie. — Uite, petecul ăsta de iarbă, va fi scena. Tufişul de colo, culisele. Şi-o să jucăm întocmai ca'n faţa Ducelui.

Bottom.— Petre Quince ?

Quince.— Ce-i, palavragiule ?

Bottom.— E că... în comedia asta a lui Pyram şi a Thisbeei, sînt cîteva lucruri care n'au să placă. Mai întîiu, Pyram trebuie să scoată sabia, să se înjunghie, — şi asta n'o să facă plăcere damelor... Ce zici ?

Snout.— Pe legea mea, aşa e !

Starveling.— Eu socot că s'ar putea lăsa la o parte măcelul dela sfârșit.

Bottom.— Ba, de loc! Am găsit eu un mijloc ca să le împăcăm pe toate. Scrie-mi un prolog... și'n prologul ăsta să se spună că nu ne facem nici-un rău cu săbiile, și că Pyram nu se omoară chiar de-a binele, Ba încă, poți spune că eu, Pyram, nu sînt Pyram, ci Bottom țesătorul. Așa, n'o să le mai fie frică.

Quince.— Bine, vom avea un prolog precum zici tu. O să fie scris în versuri de cîte șase și opt picioare.

Bottom.— Nu, nu, să nu fie șchiop. Mai adaogă-i două, să albă toate cîte opt picioare.

Snout.— Dar de leu n'or să se sperie cămele?

Starveling.— Zău că și eu m'am gândit la asta!

Bottom.— Domnilor artiști, chibzuiți-vă bine. Să aduci un leu între dame, asta nu-i lucru de glumă. Nu există pe lume pajură mai teribilă ca un leu viu! Trebuie să deschidem bine ochii la ce facem.

Snout.— Ei! să mai punem un prolog, în care să se spună că nu-i chiar leu adevărat.

Bottom.— Da, și prin gura leului să se vadă fața actorului care-l joacă. Ba chiar actorul poate să spună ceva, cam în felul ăsta: „Domnilor“ sau „Frumoase doamnel.. „Vă sfăluiesc“ sau „Vă rog“ sau „Vă conjur... să nu vă temeți de leu și să nu tremurați, că răspund eu, cu viața mea, de viața dumneavoastră. Dacă v'ați închipui că sînt un leu adevărat, în carne și'n oase, atunci viața mea ar fi în mare primedie... Dar nu sînt așa ceva, sînt om ca toți oamenii“. Și pe urmă să-și spue răs-pieat numele:

„Sînt Snug, țimplarul!“

Quince. — Bine, așa să fie. Dar mai sînt două lucruri greu de făcut. Mai întîiu, cum s'aducem luna în sala de reprezentare? Știți doar că, că Pyram și Thisbea se întîlnesc noaptea, pe lună...

Snug.— Ia ascultați! Nu cumva o să fie lună în noaptea când jucăm?

Bottom.— Un calendar! Iute, un calendar! Cetiți la almanach, căutați luna!

Quince (se uită la calendar) — Da, o s'avem lună plină în noaptea reprezentației.

Bottom. — Așa? Bun. Atunci n'avem decît să deschidem o fereastră prin care să bată luna în sală.

Quince. — Firește. Sau poate să intre

unul din noi cu un felinar și c'o tufă de mărăcini în spate și să spue că el *defi-gurează* sau reprezintă luna... Dar mai e ceva: ne trebuie un zid în sală. Știți că Pyram și Thisbea își vorbesc prin crăpătura unui zid?

Snug. — Și... nu cumva ai să bagi un zid în sală?... Tu ce zici despre asta, Bottom?

Bottom. — Se poate prea bine ca un om să reprezinte un zid. N'are decît să-și dea cu puțin var, cu tencuială ori cu moloz pe haine, ca să însemne că e zid. Și să-și fie degetele așa, rășchirate, ca printre ele să-și vorbească Pyram cu Thisbea lui.

Quince. — Dacă și asta se poate, atunci toate merg strună. Haide, stați jos, voi copii ai mamelor voastre, și să facem repetiția generală. Pyram, dumeata începi. Așteaptă fiecare să-i vie replica, și care cum isprăvește, trece după tușiș. (*Puck, apare în fund*).

SCENA II

Cei de înainte, Puck

Puck. — Ce-o fi cu nătărăii aceștia care fac sgomot lângă culcușul Titanei?... Ce?... O comedie în repetiție? Hai să fiu și eu spectator, și chiar actor dac'oi găsi cu cale.

Quince. — Vorbește, Pyram, Thisbeea, apropie-te.

Pyram (Bottom). — Thisbeea, florile e xal-tează mirezme atît de dulci...

Quince. — „Exhală“, omule!

Pyram. — ...exhală mirezme atît de dulci, ca răsufllarea ta iubită, prea iubită Thisbeea. Dar sst! aud un glas... Așteaptă-mă puțin în cîteva clipe mă întorc.) *Bottom se duce după tuftș).*

Puck (invizibil). — Iată cel mai ciudat Pyram care s'a jucat vr'odată! (*Puck se duce după tuftș, la Bottom).*

Thisbeea (Flute). — Ei, acum ce să fac? Să șpua înainte?

Quince. — Firește! Nu înțelegi că s'a dus nnumai să vadă ce sgomot s'aude, și că se întoarce îndată?

Thisbeea. — Prea strălucite Pyram, cu

fața albă ca crinul, cu obrajii rumeni ca un trandafir pe-o tulpină triumfulă... Tu, mîndru tînăr și evreu iubit, fidel ca cel mai fidel cal care în veci nu obosește, — volu veni să te 'ntîlnesc, Pyram, la mormîntul lui Nini...

Quince. — La mormântul lui Ninus, omule! Dar nu trebuia să spui asta shiar acum. Asta era un răspuns lui Pyram. Ți-ai recitat rolul dintr'o suflare, fără replici, fără nimic, — Pyram, intră! Nu vezi că ți-a trecut replica? Incepe de-acolo: ... care'n veci nu obosește...

Thisbea — Fidel ca cel mai fidel cal care'n veci nu obosește... (In acest moment apare de după tufiș *Bottom* cu un cap de măgar în locul celui adevărat, și *Puck*, invizibil).

Pyram (Bottom). — Dac'aș fi astfel, frumoasă *Thisbea*, aș fi numai al tău!

Quince. — Uite, minunăție! (sbierînd:) Ajutor!... Sîntem vrăjiți! Fugiți! (toți fug).

Puck. — Am să vă urmăresc ș'am să vă trag o goană, prin bălți, prin tufe, prin mărăcini, — s'o țineți minte! Am să mă fac ba cal, ba urs, ba cîne, ba porc, ba flacă-ră.. ș'am să nechez, să urlu, să latru, să grohăesc, să ard... ca toate cele pomenite!

(*Puck* lese după el. *Bottom* rămîne).

Bottom. — Adică de ce-or fi fugit așa?... Vor să-mi facă o farsă, ca să mă sperie...

Snout (scofînd capul dintr'un tuftș). — *Bottom*, dragă *Bottom*, cum te-ai schimbat!... Ce e aia pe umerii tăi?

Bottom. — Ce să fie! O fi vr'un cap de măgar... nu cumva e al tău? (*Snout* fuge. *Reintră Quince*).

Quince. — Noroc, *Bottom*, Noroc!.. Ești schimbat rău de tot! (*Quince* fuge).

Bottom. — Văd eu ce vor ei... Să mă facă să cred că m'am schimbat în măgar, și să mă sperie. Dar nu se prinde! Am să stau aci. Ș'am să mă plimb de colo până colo cîntînd, ca să vadă ei bine că nu mi-e frică. (*Incepe să cînte* :)

Mierlă galbenă la cioc,
Pișigoi cu pene mici,
Și tu sturz cu vlers de foc,—
Veniți de-mi cîntați aici.

SCENA III

Bottom, *Titania*.

Titania (trezindu-se din somn). — Ce inger mă deșteaptă în cuibul meu de flori?

Bottom. — Ciocîrlia, vrăbioiul,
Gaița și cintezoii,
Cucul sur pe care nime
Nu 'ndrăznește să-l îngîne...

...căci într'adevăr, cine și-ar pune mintea cu o pasăre așa nătîngă? Cine să-l îngîne, cînd mereu strigă: cucu! — și nu mai isprăvește?

Titania. — Mai cîntă, muritor frumos, te rog, mai cîntă! Auzul meu e fermecat de melodia glasului tău și ochii 'mi sînt plini de frumusețea făpturii tale. Dela cea din-tăiu privire, înfățișarea ta mă silește să-ți spun, să-ți jur că te iubesc!

Bottom. — Pare-mi-se, doamnă, că nu prea ai de ce să mă iubești. Dar la dreptul vorbind, dragostea și cu judecata rare ori merg împreună... și păcat că nu se împacă niciodată. Precum vezi, știu să le 'nvîrtesc bine.

Titania, — Pe cât ești de frumos, pe-atîta ești de înțelept.

Bottom. — Nu sînt nici înțelept. Dacăș avea destulă minte ca să ies din pădurea asta, așa avea tocmai cît îmi trebuie pentru ceiace vreau să fac acum.

Titania. — O, nu dori să pleci din pă-

durea aceasta! Vei rămîne aici, cu voia sau fără voia ta. Eu sînt o ființă de pe altă lume, din lumea unde vara ține veșnic, — și te iubesc. Deci vino cu mine. Îți voi da zâne să te slujească. Ele au să-ți aducă perle din fundul mării și au să-ți cînte, ca să te-adoarmă pe pat de flori. Te voi purifica de toate cele pămîntești, ca să fii asemeni unui duh al aerului. (*Chemînd:*) Funigel! Molie! Floarea-Mazării! Bob-de-muștar!

Funigel — Iată-mă!

Molie. — Aci!

Floarea-Mazării. — Și eu!

Bob-de-Muștar. — Sîntem gata!

SCENA IV

Titania, Bottom, Funigel, Molie, Floarea-Mazării, Bob-de-Muștar.

Titania. — Să vă purtați cît se poate de frumos cu străinul acesta. Faceți tumburi și jocuri prin fața lui cînd se plimbă, ca să-l înveseliți. Aduceți-i smochine și coacăze, și struguri purpurii și mure... Furați dela albine săculețul lor cu miere, și drept făclii, tăieți-le piciorușele încărcate

de ce ră, pe care s'o aprindeți dela licurici, ca să-i luminați dragului meu când se culcă și când se trezește; smulgeți aripi colorate de fluturi, ca să-i apărați cu ele ochii de razele lunii... Și-acum, salutați-l fiecare, cu toată curtenia.

Floarea-Mazării. — Salve, muritorule!

Funigel. — Mă închin!

Bob-de-Muștar. — Mă închin!

Molle. — Și eu!

Bottom. Vă mulțumesc din toată inima, domniilor-voastre! (*Către Funigel:*) Ai nevoie să-mi spui cum te cheamă?

Funigel. — Funigel.

Bottom.—Foarte bine, domnișorule Funigel, — aș dori să facem cunoștință mai de-aproape. Dacă m'oi tăia vr'odată la un deget, voi avea îndrăsneala să apelez la mama. (*Către Floarea mazării:*) Pe d-ta, domnișorule?

Floarea-Mazării. — Floarea-mazării!

Bottom. — A! Toate respectele mele doamnei pastae, mama d-tale, și d-lui vrej, tatăl d-tale. Și cu d-ta aș vrea să fac cunoștință mai de-aproape... Dar pe tine cum te cheamă, domnișorule?

Bob-de-Muștar. — Bob de muștar!

Bottom. — Te cunosc, cum nu, și-mi pare bine. Uriașul *Roastbeef* a mâncat pe

mulți din familia d-tale... și adeseori mi-au dat lacrimile din pricina asta. Aș vrea să fim în relații bune multă vreme, dragă domnișorule Muștar!

Titania. — Haide, acum întovărășiți-l până la leagănul meu. Mi se pare că luna are razele prea umede în noaptea aceasta și când plînge luna, plîng toate florile cu ea, de jalea cine știe cărei fecioare înșelate... Duceți-l în tăcere și nu mi-l obosiți făcîndu-l să vorbească prea mult. (*Bottom cu zânele, apoi Titania, pleacă spre umbratul din fund. Peste puțină vreme intră Oberon*).

SCENA V

Oberon, apoi Puck

Oberon. — Aș vrea să știu dacă s'a trezit Titania din somn și de care făptură a dat cu ochii mai întăiu? (*Intră Puck*). A, iată-mi crainicul. Ei bine, svăpăiatule, ia spune ce pîfecere mi-ai pregătit pentru noaptea asta?

Puck. — Stăpîne, frumoasa Titania s'a îndrăgostit de o dihanie! Iată cum. Aproape de culcușul ei ferit și ascuns unde dor-

mea, a venit o ceată de nătărăii, niște bieți meșteșugari care-și cîștigă pînea prin cîrciumile Atenei. S'au strîns ca să repete o piesă pe care vor s'o joace de ziua nunții lui Theseu, în fața acestuia. Cel mai imbecil dintre bătăranii ăștia, care juca rolul lui Pyram, intrînd alături într'un tufiș, —m'am folosit de prilej și cît ai clipi i-am și turnat pe umeri un cap de măgar... El trebuia să se întoarcă, să dea replica This-beei... Dar cînd au dat cu ochil de el, ca niște gîște sălbatice care-au văzut păsărarul venind pe furiș, sau ca un cîrd de ciori care, la sgomotul unei detunături se 'nalță croncănind și mătură văzduhul în sbor nebun, așa au rupt-o de fugă artiștii, camarazii lui. Mă iau după ei și-i trîntesc unii peste alții și-i fac să strige „ajutor!“ Iar după ce și-au pierdut toată mintea de spaimă, am dat voe tuturor celor neînsuflețite să-i hărțuiască. Rădăcinile și spinii li se agățau de haine... Unuia îi rămînea o mincă, altuia pălăria. M'am ținut astfel după ei, lăsînd aci pe Pyram preschimbat în măgar... cînd tocmai s'a deșteptat Titania și, dînd cu ochii de el, pe loc s'a îndrăgostit... de un măgar!

Oberon. — Mai frumos decît așa, nici nu mi-ar fi dat prin minte!... Dar cu Atenia-

nul ce-ai făcut? I-ai dat cum ți-am spus, pe la ochi cu buruiana dragostei?

Puck. — Am făcut-o și pe-asta. L'am găsit dormind lîngă biata fată. Cînd s'o deștepta, o să dea cu ochii de ea negreșit. (*Intră Demetrius și Hermia*).

SCENA VI

Demetrius, Hermia. Mai în fund, Oberon și Puck, invizibili.

Oberon. — Săst! Iată Atenianul cu pricina.

Puck. — Ea, da... Dar pe el nu l'am mai văzut.

Demetrius. — O, de ce-l alungi așa, pe cel ce te iubește alita? Numai cu un dușman se poartă cineva astfel!

Hermia. — Mă mulțumesc deocamdată numai cu atît. Dar o să mă port și mai rău, căci mă tem că mi-ai și dat prilej pentru aceasta. Dacă ai omorît pe Lysander pe cînd dormea, încă te tot ești până la genuchi, — cufundă-te de tot în sînge: omoară-mă și pe mine! Soarele nu era mai credincios zilei, ca Lysander, mie. Ar fi putut el oare să părăsească pe Hermia

dormind? Ași crede mai degrabă că pământul poate să fie găurit dintr'o parte într'alta, și că luna trecînd prin centrul lui, s'ar duce la anipozl să caute pricină miezului luminos al zilei, pe care fratele ei, soarele, o face să strălucească în clipa asta, acolo!... E peste puțină să nu-l fi ucis tu... Numai un ucigaș are o astfel de privire, un aer așa de sinistru și de sălbatec, ca al tău.

Demetrius. — Nu, asemenea aer nu are decît un ucis, cum sunt eu, căci tu mi-ai zdrobit inima cu cruzimea ta... Și totuși privirile tale, ucigașo, sînt tot așa de senine, de strălucitoare, ca luceafărul dimineții senin și strălucitor, în sfera lui luminoasă.

Hermia. — Ce au aface toate astea cu Lysander al mea?... Unde-i el? O, dragă Demetrius, dă-mi-l! Vrei?

Demetrius. — Mai bine i-ași da capul cînilor!

Hermia. — Fugi, cîne! Fugi din fața mea! M'ai făcut să es din toate marginile răbdării... L'ai omorât? Dacă-i așa, atunci să te ștergi din numărul celor vii! Oh, dar spune-mi cel puțin o singură dată adevărul, spune-mi dacă ții la mine!... Nici odată n'ai fi îndrăznit să-l privești în față cît era

treaz; l'ai ucis dar în somn? O, curagio-
sule! Un vierme, o viperă ar putea face
aceiași ispravă! Da, nici o viperă nu-i mai
veninoasă ca tine, șarpe!

Demetrius. — Îți verși degeaba necazul
asupra mea, că nu sunt vinovat cu nimic.
Nu lam ucis eu, și după cât știu, Lysander
nu e mort.

Hermia. — Așa?... Atunci spune-mi te
rog, — e bine?

Demetrius. — Și dacă ți-ași răspunde,
ce răsplată ași avea?

Hermia. — Aceia de-a nu mă mai vedea
niciodată... De-i mort, ori de trăește, să
dispari pentru totdeauna din ochii mei.
(*Ese prin fund*).

Demetrius. — Zadarnic ma-și mai ține
după ea, câtă vreme e așa de mâniată.
Mai bine rămân aci puțin. Povara suferin-
ții e mai grea când nu dormi. Dar aștep-
tând, poate că vine somnul să-mi dea o
clipă de liniște. (*Se culcă pe iarbă și a-
doarme*).

Oberon. — Ce-ai făcut. Puck? Te-ai în-
șelat și-ai dat altuia pe la ochi cu floarea
fermecată, în loc să dai cui trebuia... Cu
greșeala ta ai stricat o dragoste, în loc să
dregi una care nu mergea bine.

Puck. — Așa merg toate după voia sorții!

Pentru un singur credincios, alții, mii înșală, mint și-și calcă jurămintele.

Oberon. — Acum, fuga ca vântul și caută'n toate părțile prin pădure pe Helena, pe acea frumoasă fată din Atena care-i bolnavă de dragoste și ostenită de-atâtea suspine. Du-te și adu-o înapoi cu vr'un fel de farmec, până ce eu vrăjesc ochii iubitului ei.

Puck. — Fug, sbor ca săgeata din arcul unui Tătar! (*Puck ese*)

Oberon (*atingînd ochii lui Demetrius cu floarea*).

Sucul tău, floare rănită
De săgeata lui Amor,
Când i-l pun cu ochii, ușor,
Draga lui cea părăsită
Să-i pară la deșteptare
Mândră și strălucitoare
Ca luceafărul de sus
Cînd s'arată la Apus...
— Astfel cînd te-i deștepta
Cere-ți leacul dela ea!

(*Puck reintră*)

Puck. — Stăpîne, rege al zânelor, vine și Helena acum. Omul asupra căruia m'am

înşelat întâiu, se şine după ea, cerşându-i dragostea. Ce facem? Stăm să luăm parte şi noi la comedia asta?... O, ce nebuni sînt muritorii cîteodată.

Oberon. — Dă-te puşin la o parte... Cu larma lor, au să deştepte pe Demetrius!

Puck. — Doi inşi vor face curte uneia singure!... Mai rar aşa petrecere! Isprăvi de-acestea fac eu. Şi cu cît se'ncurcă mai tare lucrul, cu atît mai mult îmi place!
(*Intră Lysander şi Helena.*)

SCENA VII

Puck, Oberon de-oparte, Lysander, Helena, Demetrius adormit.

Lysander. — Şi de ce crezi oare că-ţi spun vorbe de iubire în batjocură? Dispreţul şi batjocura nu se potrivesc cu lacrimile. Dar vezi, eu plîng, cînd îţi jur că te iubesc. Poţi pune la îndoială un jurământ făcut astfel? Cum poţi găsi măcar o umbră de batjocură în toate acestea, cînd ai a tîtea semne care să-ţi arate că sînt de bună-credinţă?

Helena. — Te-afunzi tot mai mult în gluma ta răutăcioasă. O, ce luptă diabolică şi

sfântă în același timp, când adevărul luptă
lot cu adevărul!... Jurămintele acestea se
cuvin Hermiei, nu mie. Ce, vrei s'o pără-
sești? Pune în fiecare talger câte-un jură-
mânt și balanța stă neclintită; nu te alegi
cu nimic. Jurămintele pe care mi le faci
mie acum, le-ai făcut altădată și Hermiet.
Cum vrei să nu-mi pară ușoare ca niște
povești?

Lysander. — N'aveam minte, când o iu-
beam pe ea.

Helena. — Socot că nici acum, când o
părăsești, n'ai mai multă minte.

Lysander. — Știi bine că Demetrius pe
ea o iubește, nu pe tine.

*Demetrius (trezindu-se din somn și dînd
cu ochil de Helena).* — Heleno! Zină!
Nimfă! Desăvârșire cerească! Cu ce-ași
putea asemui ochii tăi mai limpezi ca cris-
talul? O, cum mă îmbie buzele tale, ca
două cireșe coapte, și cum mă ispitesc!
Zăpada muntelui Taurus, mîngîiată de vîn-
turile orientului, îmi pare neagră ca corbul,
pe lîngă brațul tău desgolit... O, lasă-mă
să ți-l sărut!

Helena. — Ce chin! Ce iad!... Văd că
v'ați înțeles cu toții să vă bateți joc de
de mine. N'aveți nici un pic de simțire, de
mă umiliți într'atâta? Disprețuiți-mă ca

până acuma, dar nu mă luați în rîs. Dacă ați fi oameni, nu v'ați purta așa cu o femeie. N'ați veni cu jurăminte de dragoste și cu laude, cînd știu bine că nu mă puteți suferi. Amîndoi vă dușmăniți pentru Hermia, ș'acum amîndoi v'ați unil să vă bateți joc de biata Helena! Frumos vă șade să luați în rîs o biată fată, numai ca s'o faceți să plîngă. Nici un om cu suflet nobil n'ar putea să chinuiască și să insulte pe o fată, numai ca să petreacă, — precum faceți voi acum.

Lysander. — Ești rău la suflet, Demetrius. Tu iubești pe Hermia, știu. Et bine, ți-o dau cu toată voia și cu toată inima, numai să-mi lași pe Helena, pe care o iubesc și-o voi iubi pînă la moarte.

Helena. — De cînd sînt n'am auzit a-titea mincluni, numai de dragul unei batjocuri!

Demetrius. — Lysander, vezi-ți de Hermia ta, Mie nu-mi trebuie. Dacă am iubit'o vre-odată... acum s'a isprăvit. Inima mea a poposit la Hermia numai în treacăt, ca să se'ntoarcă-apoi acasă, la Helena, unde va rămînea pentru totdeauna.

Lysander. — Nu-l asculta, Heleno, Minte.

Demetrius. — Ia-ți seama la vorbe, dacă nu vrei să le plătești prea scump!... Uite îți vine dragostea ta! Aceia e iubita ta. (*Între Hermia.*)

SCENA VIII

Cel de înainte, Hermia.

Hermia. — Intunericul nopții, dacă ne lipsește de vedere, ne agerește în schimb auzul. De aceia, nu ochii m'au adus până la tine, Lysander, ci urechea... Te-am cunoscut după glas... Dar de ce-ai plecat așa, și m'ai lăsat adomită?

Lysander. — Nu puteam să mai stau când dragostea mă silea să plec.

Hermia. — Ce dragoste te-ar fi putut sili să pleci, când eu eram lângă tine?

Lysander. — Dragostea Helenei, care umple noaptea de lumină, mai mult decât luna și stelele... Dece mă tot cauți într'una? Nu pricepi din vorbele mele că nu te mai iubesc și că de aceia te-am părăsit?

Hermia. — Nu, nu se poate! Minți! Una spui și alta crezi.

Helena. — Doamne, și ea e amestecată în complotul lor! Cu toții au pus la cale gluma asta proastă, pe socoteala mea... Hermio! Și tu te-ai înțeles cu ei, ingrato, ca să mă batjocoriți? Așa dar tu, care-mi erai ca o soră... Toată prietenia noastră,

toate mărturisirile noastre, toate ceasurile petrecute împreună, când nu ne mai înduram să ne despărțim, toate, toate le-ai uitat? Ai uitat anii de școală, ai uitat copilăria noastră? De câte ori, Hermia, n'am născocit înfloritură nouă, lucrând amândouă la același gherghet, îngînînd același cîntec, pe același ton, ca și cum mîinile noastre, vocea și sufletele noastre, ar fi fost un singur tot! Așa am crescut laolaltă, ca două cireșe, despărțite și totuși legate împreună, ca două fructe pe aceeași tulpină, cu două trupuri dar cu o singură inimă... Vrei acum să slișii legătura noastră, baljocorind pe biata ta prietină, ca să îți hangul acestor oameni? Asta nu-i demn de o fată, și o prietină nu se poartă astfel. Toate femeile te-ar învinui, cu toate că eu singură sufăr.

Hermia. — Nu înțeleg deloc muștrările tale. Eu n'am nimic cu tine, dar văd că tu ai ceva cu mine.

Helena. — N'ai pus tu pe Lysander să se ție de mine în bătae-de-joc, să-mi laude fața și ochii? Și pe celălalt curtezan al tău, pe Demetrius, care până mai adineaori îmi da cu piciorul, nu l'ai pus tu să-mi zică nimfă, zeiță, scumpă, rară, divină? De ce-mi zice astfel, cînd știu bine că mă urăște? Și de ce Lysander zice că nu te

mai iubește și vine să-mi spuie mie minciuni de dragoste, dacă nu din îndemnul tău și cu voia ta? Ce să fac eu, dacă nu's norocoasă ca tine și iubită de toți, ci sînt nefericită, iubind pe cine nu mă iubește? Ar trebui să mă plîngi, iar nu să mă disprețuești pentru asta.

Hermia. — Nu înțeleg ce vrei să-mi spui.

Helena. — Da, da, urmează. Ia-ți o mutră înristată, și strîmbă-te cînd sînt cu spatele. Da, făceți-vă cu ochii unii altora, duceți gluma până la capăt. Comedia asta bine jucată până la sfîrșit, e bună de trecut în cărți. Dacăți avea macar o umbră de simțire, n'ați face așa din mine ba/jocura voastră... Dar urmați-vă jocul. Greșeala e a mea, în parte: am s'o răscumpăr cu plecarea mea de-aici, sau cu moartea. (*Vrea să plece*).

Lysander. — Nu, stai iubilă Helena, ascultă-mă! Frumoasă Helena, dragostea... viața... sufletul meu!

Helena. — O! foarte bine!

Hermia. — Dragul meu, n'o mai lua așa în rîs!

Demetrius. — ... Și dacă Hermia nu te poate îndupleca, te pot sili eu!...

Lysander. — Tu nu mă poți sili, după

cum ea nu mă poate îndupleca. Amen'n-
fările tale n'au mai multă putere decît vor-
bele ei... Heleno, te iubesc ! Da, pe viața
aceasta, pe care ași dau-o bucuros pentru
tine, jur să-ți probez că minte acela care
zice că nu te iubesc.

Demetrius. — Și eu îți spun că te iu-
besc mai mult decît te poate iubi el.

Lysander. — Dacă așa spi tu, vino puțin
mai la o parte și fă dovada !

Demetrius. — Sînt gata. Vino !

Hermia. — Lysander, unde vrei s'ajungi ?
(*Incearcă să-l oprească.*)

Hermia. — Inapoi, Etiopeano !

Demetrius. — Lasă-l, lasă-l că nu vine !
Se face că se'nfurie, că vrea să vie —
dar nu se mișcă din loc.

*Lysander (încercînd să scape de Her-
mia).* — Lasă-mă, mișă ! Scaiu ! Dă-mi dru-
mul, ori te scutur depe mine, ca pe-un
șearpe !

Hermia. — De ce-mi vorbești așa de
urît ? De cînd te-ai schimbat astfel, iubitul
meu ?

Lysander. — Iubitul tău !... Hai, lasă-mă
odată !

Hermia. — Glumești, Lysander ?

Helena. — Firește, cîte-și-trei glumiți.

Lysander. — Demetrius, îmi jîn cuvîntul !

Demetrius. — Ași vrea să-mi dai iscălitura ta, căci văd că o slabă legătură e de-ajuns să te ție pe loc. Nu mă'ncred în cuvîntul tău.

Lysander. — Vrei s'o arunc, s'o bat, s'o las moartă? Deși o urăsc, nu vreau să dau în ea.

Hermia. — O, ce rău mai mare îmi poți face decît să mă urăști? Tu să mă urăști? Și de ce? Vai, dragul meu, ce'nseamnă asta? Nu sînt tot eu, Hermia, nu ești tot tu, Lysander? Sînt tot așa de frumoasă ca și mai înainte. Chiar în noaptea asta mă iubeai. Totuși în noaptea asta m'ai părăsit. M'ai părăsit oare? O, cerul să-mi ajute!.. Părăsită, în adevăr? Nu, nici nu îndrăznesc să cred!

Lysander. — Da, pe viața mea, nu vreau să te mai văd niciodată. Poți să nu mai ai nici o nădejde, nici o îndoială despre asta; fii sigură. Helena mi-e dragă, și pe tine te urăsc.

Hermia. — O, prefăcut-o! Vierme ascuns în floare! Vrăjitoare! Cum? Ai venit pe cînd dormeam, în noaptea asta și mi-ai furat iubitul?

Helena. — Frumos de tot! Nu ți-e rușine? Vrei să mă silești să-ți spun vorbe urîte

fără voia mea? Pliu! Păpușico! ipocrito!

Hermia. — Ce? mi-a zis păpușică? Pricep eu unde vrea ea să bată. Ea e înaltă, eu mică... Și crezi că asta te înalță în ochii lui, prăjină lungă. Poate cu asta îl vei fi amăgit?... Sînt mică, da? Dar tot nu's așa de micușă, ca să nu pot ajunge cu unghile la ochii tăi.

Helena. — Vă rog, domnilor, spărați-mă! Cu toate că mă luați în ris n'o lăsați să mă bată. Eu n'am fost, și nici nu pot fi rea. Ea e mai aprigă. Ce credeți că dacă e mai mică decît mine, pot să-i țin piept?

Hermia. — Iar mică? O auziți?

Helena. — Dragă Hermia, nu fii așa rea cu mine. Eu te-am iubit întotdeauna, Hermia. Intotdeauna ți-am păstrat tainile și nu ți-am făcut nici un neajuns. Doar alit, c'am dat pe față lui Demetrius fuga ta cu Lysander. El te-a urmărit și eu m'am ținut după el din dragoste. Dar m'a gonit, m'a amenințat chiar cu moartea. Și acum dacă mă lași să plec, mă'ntorc la Atena și ți dau pace. Lasă-mă să plec, vezi cît sunt de simplă și fără minte.

Hermia. — Ei, pleacă! Cine te ține?

Helena. — Inima mea smițită, pe care-o las aici.

Hermia. — Cui o lași? Lui Lysander?

Helena. — Nu, lui Demetrius.

Lysander. — N'avea grijă, Helena, că nu-ți face nimic!

Demetrius. — Nu, n'o să-i facă nici un rău, cu toate că-i iei tu apărarea.

Helena. — Oh, n'o știți: cînd se minie e foarte rea... La școală toate știam de frica ei, deși era așa de mică.

Hermia. — Mică, încă'odată! Nu găsește altceva să-mi spună decît mereu mică și pitică. Și voi o lăsați să mă insulte așa? Stați că pun eu mîna pe ea!

Lysander. — La o parte, pit'co! neghinață! stîrpitură!

Demetrius. — Ești prea îndatoritor cu Helena care n'are nevoie de serviciile tale. Las'o în pace, n'o mai pomeni, nu-i mai lua apărarea, — ori dacă nu, ai să mi-o plătești!

Lysander. — Acum cînd Hermia nu mă mai ține, vino după mine dacă îndrăznești, să hotărîm a cui va fi Helena.

Demetrius. — Să viu după tine? Viu înaintea ta! (*Es amîndoi*).

Hermia. — Tu ești de vină că se bat... Dar ia mai stai... de ce fugi?

Helena. — Să stau cu tine ? Nu. Tu ai mâini mai iuși la sgîriat ca mine, dar și eu am picioare mai lungi. (*Helena ese.*)

Hermla. — Sînt zăpăcită... nici nu mai știu ce să-i răspund (*Aleargă după Helena.*)

SCENA IX

Oberon, Puck.

Oberon. — Și toate acestea numai din pricina neghiobiei tale ! Totdeauna pui la cale cîte-o năzdrăvănie, din greșală dacă nu cu tot dinadinsul.

Puck. — Crede-mă, rege al umbrelor, că din greșală. Nu mi-ai spus tu că o să recunosc omul după hainile lui de Atenian ? Dacă au fost doi, ce sînt eu de vină ? Dar nu-mi pare rău că s'au întors lucrurile așa : am petrecut de minune.

Oberon. — Dar știi că acum ei caută un loc unde să se bată ? Fuga Robin, grăbește-te ! Sporește întunericul nopții, învălue stelele în ceață deasă și neagră ca Acheronul, — nu-i lăsa se bată, nu-i lăsa să se înfilnească. Imită cînd vocea lui Lisander, făcînd pe Demetrius să turbe, cînd

pe a lui Demetrius... și încurcă-i astfel pe amîndoi, fă-i să alerge unul după altul fără să se poată întîlni. Până ce vor pica amîndoi de oboseală, și Somnul, fratele morții, va lăsa pe fruntea lor picioarele-i de plumb și aripile-i de liliac. Și atunci dă-le iarăși pe la ochi cu floarea asta fermecată, care are totodată și darul de a-i limpezi de orice năluciri și de a da lucrurilor înfățișarea lor obișnuită. Așa, cînd se vor trezi din somn, toată comedia asta o să li se pară c'a fost un vis, și se vor întoarce la Atena împrietiniți pentru totdeauna. În vremea aceasta, eu mă duc să întîlnesc pe regina mea, să-i cer pajul indian, să-i scot vrăja din ochi și s'o scap de dragoatea acelei dihăanii cu cap de măgar. Și toate vor eși iarăși bine.

Puck. — Trebuie să ne grăbim, stăpînul meu fericit. Zmeii nopții încep să spargă norii cu sborul lor, iar jos la Răsărit, în curînd vor străluci vestitorii zorilor. Fantomele rătăcitoare se strîng în cete și se întorc în jîntirim. Toate sufletele damnate, care-și au mormîntul la răspîntie de drumuri sau în fundul apelor, s'au și întors la culcușul lor de rîme, căci pururi se tem de lumina zilei și numai noaptea neagră este a lor.

Oberon. — Dar noi sîntem astfel de duhuri: eu am fost adeseori la vînaătoare cu favoritul Aurorei și pot să cutreer toate pădurile, pînă în clipa cînd porțile de flăcări roșii ale Răsăritului se deschid cu splendide raze asupra oceanului, schimbînd în aur galben valurile lui verzi și amare... Oricum, grăbește-te să isprăvim înaintea de ziuă. (*Oberon pleacă*).

Puck (*singur*).

Tot în sus și'n jos mereu,
Am să-i port precum vreau eu
Cînd încolo, cînd încoace,
Cum le cînt, așa să joace...
Chiar ș'aici am să-i aduc.
Haide, zăpăcește-i, Puck!

(*Intră Lysander*)

Iată unul... Vi-i aduc!
Nu degeaba'mi zice Puck!

SCENA X

Puck, Lysander, apoi Demetrius

Lysander. — Hei, unde ești Demetrius?
Vorbește acum dacă ai curaj.

Puck. — Aici, prostule, aici. Scoate spada și apără-te. Unde ești ?

Lysander. — Te-ajung acum !

Puck. — Atunci vino după mine să găsim un loc mai neted. (*Lysander se ta după voce și ese prin fund. Puck rămâne în scenă. Intră Demetrius.*)

Demetrius. — Unde ești Lysander, unde fugi ? In care tufă te-ai ascuns.

Puck. — Fricosule, toată noaptea o să stai acolo amenințând la stele ? Ei, n'auzi ? Am să te bat cu nuiua, ca pe un copil, E dezonorat acela care trage spada împotriva ta. Nu vii odată ?

Demetrius. — Viu, viu ! Acolo ești ?

Puck. — Ia-te după glas... Aici nu ne putem bate. (*Amândoi es. Intră Lysander.*)

Lysander. — Mereu mă chiamă și mă așifa și unde-l caut, nu-l găsesc. E mai iute de picior decît mine. L'am alergat cît am putut de iute, dar el a șters-o și mai repede. Așa că acum mă văd rătăcind în întuneric, fără nici o cărare... Ia să mă culc eu, mai bine, că pic de osteneală. (*Se culcă.*) O, zorilor veniți mai curînd ! La lumina voastră sură voiu da cu ochii de el și mă voiu răzbuna. (*Adoarme.*)

Puck (întră din dreapta). — Ho-ho-ho !

Fricosule, de ce nu vii? (*Intră și Demetrius*).

Demetrius. — Așteaptă-mă dacă îndrăzești. Știu bine că fugi de mine, schimbînd într'una locul pentru că nu cutezi să mă aștepți... Unde ești?

Puck (*din partea opusă*). — Aici!

Demetrius. — A, vrei să-ți bați joc de mine? Ai să-mi plătești tu asta mîne, cînd vom da ochi la lumina zilei. Până atunci, fă ce vrei, Mie mi-e somn. Mă doboară oboseala. Am să mă culc pe iarba asta răcoroasă, dar mîne'n zori să mă aștepți. (*Se culcă și adorme. Intră Helena*).

SCENA XI

Puck, Helena, apoi Hermia — Demetrius și Lysander adormiți

Helena. — O, noapte tristă! O, noapte fără de sfârșit, scurtează-ți ceasurile! Veniți odată voi raze ale dimineții, să mă pot întoarce la Atena și să-i scap de mine pe cei de aici. Și tu, somn care adormi durerea, scapă-mă și pe mîne de mine însumi, cîteca clipe! (*Se culcă și adoarme*).

Puck.—

Păn'acum sînt doar trei.

(Intră Hermla).

Ia'to și pe-a patra, vine.

Tristă și mîhnită ce-i !...

Cupidon, nu fi-e rușine

Toată mintea să li-o iei, —

Ce-ai cu bieteles femeii ?

Hermla. — Niciodată nu m'am simțit așa de obosit. Sgîriată de mărăcini, umedă de rouă... Nu pot să mai umblu, nu pot nici să mai mă tîrăsc... M'au părăsit și picioarele și toate dorințele. Am să mă odihnesc aici pînă la ziuă. Cerul să-mi apere pe Lysander, dacă au de gînd să se bată. *(Se culcă pe tarbă și adoarme.)*

Puck (Incet). —

Pe pămînt.

Dormiți adînc, —

Singur eu rămîn de strajă

(Se apleacă de Lysander :)

Ochii tăi am să-i descînt

Să te mîntuesc de vrajă.

(Se apleacă asupra lui și-i atinge ochii cu foarea)

Cînd te vei redeștepta,

Cheamă pe iubita ta

Cea de mai'nainte
Să te uiți în ochi ei
Și să-i faci apoi, de vrei,
Alte jurăminte...
Așa se va'mplini o vorbă veche,
Că fiecare și-a găsit păreche,—
Părechea cea mai bună pentru sine.
Și toate se vor isprăvi cu bine !

CORTINA

A C T U L I V

*Decorul din actul III. Hermia, Helena,
Lysander și Demetrius, adormiți*

SCENA I

Titania, Bottom, Zine

Titania (către măgarul de Bottom). —
Vino, vino, stai aici pe stratul ăsta de flori,
să mîngîiu obrazii tăi iubiți, să presar tran-
dafiri pe capul tău cu părul lins și moale,
să sărut urechile tale mari și frumoase, tu,
bucuria mea dulce!

Bottom. — Unde-i Floarea-Mazării?

Floarea-Mazării. — Iată-mă.

*Bottom, — Scarpină-mă puțin după ure-
che... Unde-i Funigel?*

Funigel. — Aici.

Bottom. — Dragă domnișorul Funigel, ia-ți uneltele și du-te de-mi prinde pe o floare de scaete un bondar cu burta de catifea; pe urmă adu-mi săculețul lui cu miere. Vezi, nu te încălzi prea mult la treabă, ca să nu crape săculețul: mi-ar părea rău să te mînjești cu miere, *signore*... Unde-i Bob-de-Muștar?

Bob-de-Muștar. — Iată-mă.

Bottom.—Dă'ncoace mînuța ta. (*Bob-de-Muștar se înclină*). Fără plecăciuni multe, dragă domnule Muștar!

Bob-de-Muștar. — Ce doriți dela mine?

Bottom.— Nimic, dragă domnule, decît doar să ajuți pe signorul Funigel să mă scarpine. Trebuie să-mi caut un bărbier... îmi pare că am un obraz foarte păros... Și eu sînt un măgar așa de simțitor: îndată ce simt că mă mănîncă, trebuie să mă scarpin!

Titania.—Tu, dragostea mea, vrei s'ascuși puțină muzică?

Bottom.—Am o ureche destul de bună pentru așa ceva. Să se aducă zambarale și cimpoi?

Titania. — Ia spune-mi, iubirea mea, ce ai dori să mănînci?

Bottom. — Zău, ași vrea un mertic de

ovăz. Dar, știi, ovăz uscat, de cel bun... Mi-ar prinde bine și-o leacă de fân. Ni-mic pe lume nu-i mai bun ca finul proaspăt.

Titania.—Am o zână care știe să sco-tocască peste tot... Ea va descoperi vr'o ascunzătoare de veveriță și din hambarele ei îți va aduce miez de nucă verde.

Bottom. — Parcă tot mai bun ar fi un pumn de mazăre boabe,.. Dar... știi ce e mai bine? Vă rog să nu mă mai turbure nimeni de acum... Mi-a venit așa... o *ex-pozifle* de somn.

Titania — Dormi, dragul meu, te culc pe brațele mele... Zine, depărtați-vă! (*Zi-nele pleacă*)... Astfel caprifoiul de grădină se împletește cu cel mai sălbatec... și tot astfel edera, plăpîndă ca o femeie, își mlă-die inelele sale pe degetele de scoarță ale ulmului... O, cât îmi ești de drag!... O, ce nebună-s după tine! (*Amîndoi adorm. Peste pușn intră Puck.*)

SCENA II

Puck, Oberon și cel dinainte

Oberon (venind spre Puck). — Salut, dragă Puck!... Ia-te-uită. A'nceput să-mi

fie milă de rătăcirea ei... Intilnind-o mai adineaori prin crîng, unde căuta fructe dulci pentru monstrul acesta, am dojenit-o și ne'am certat. Tocmai îi împresurase tîmplele păroase cu o ghirlandă de flori proaspete și parfumate... Și stropii de rouă, care altădată străluceau ca niște perle orientale pe boboci de floare, acum păreau lacrimi plînse de bietele flori, pentru umilirea la care au ajuns. După ce-am luat-o în rîs ș'am muștrat-o destul, ea încearcă să mă îmbune, umilită și rugătoare. Atunci, i-am cerut pajul indian și numaidecît mi l'a dăruit. A pus pe o zîină să mi-l aducă în împărăția mea... Acum, cînd pajul e al meu, am s'o mîntui de rătăcirea urîtă în care a căzut. Tu dragă Puck, ia de pe tivga acestui bătăran capul de măgar, ca să se deștepte odată cu ceilalți, să se întoarcă cu toții la Atena și să uite pășaniile din noaptea aceasta, cum uii un vis urît și chinuitor... Dar mai întăiu, să descînt pe crăiasa mea. (*Atîngînd ochii Titaniei cu o floare albă.*)

Ca să vezi ca mai 'nainte
Și ca să fii din nou cuminte
Cînd te vei trezi din somn,—

Cu-a Dianei floare castă
 Eu te vindec de această
 Vrajă a lui Cupidon...

Și-acum deșteaptă-te, Titania, tu dulcea mea regină!

Titania (deșteptându-se). — Oberon al meu! O, ce vis! Se făcea că eram îndrăgostită de-un măgar.

Oberon (arătându-l pe Bottom). — Iată-l.

Titania. — Cum? S'a întâmplat în adevăr toate așteea?... O, ce hîd îmi pare capul lui acum!

Oberon. — Tăcere. Puck, schimbă-i capul!

Puck (scoate capul de măgar de pe umerul la Bottom). — Cînd te vei trezi, să vezi lumea iarăși prin ochii tăi de prost.

Oberon. — Acum, Titania, pușină muzică! Și-un som mai greu ca de obicei să îngreueze simțurile acestor muritori.

Titania (spre fund). — Să'nceapă muzica! De cea care vrăjește somnul! (*S'aud melodii aeriene*).

Oberon. — Așa cîntați. Vino, crăiasa mea, să ne dăm mîinile și să legănăm pămîntul pe care dorm aceste ființe. Ne-am împăcat. Și mîne, la miezul nopții, ne vom

duce în palatul lui Theseu, să-i binecuvîntăm nunta și urmașii cei mai îndepărtați... Odată cu el se vor uni și aceste două părechi de îndrăgostiți, la aceeași serbare.

(Incepe să se lumneze de zluă)

Puck. —

Ascultă... ori îmi pare mie ?
S'aude-un glas de ciocîrlie...

Oberon. —

Hai, regina mea, 'n tăcere
După noaptea care piere,
Să călătorim într'una
Până vom întrece luna.

Titania. —

Hai, stăpînul meu !... Și'n drum,
O să-mi spui și mie cum
M'ai găsit dormind pe flori,
Între simpli muritori...

(Oberon, Puck și Titania pleacă. Rămîn cele două părechi adormite și Bottom. Zori de zluă. Se aude un corn de vînătoare. Apoi intră Theseu, Hippolyta, Egeu și suita.

SCENA III

*Cel adormiți, Theseu, Hippolyta,
Egen și sulta*

Theseu. — Să se ducă unul dintre voi să caute pădurarul, căci acum ne-am împlinit ceremonia pentru mîndrul Maiu... Și, cum ne-a prins dimineața aici, vei asculta, Hippolyta, concertul cîinilor mei de vînătoare... Haide, dași-le drumul pe vâlceaua dinspre apus și lăsași-i să gonească... Fuga, vă zic, de-mi găsiți pădurarul! (*Un om din sultă pleacă.*) Noi ne vom urca, Hippolyta, sus pe-o culme, să ascultăm de acolo muzica lătrăturilor cum se amestecă cu ecourile.

Hippolyta. — Eram într'o zi cu Hercul și Cadmus la o vînătoare de urși, într'o pădure din Creta. Aveam cîini spartmani. Niciodată n'am auzit o harmalae mai frumoasă! Părea că strigă nu numai pădurile, dar și fîntînile, și cerul, și ținuturile de prin-prejur.... Niciodată n'am auzit o larmă muzicală, un tunet de glasuri mari armonios! (*Se luminează de tot.*)

Theseu. — Și cîinii mei sînt din Sparta,

— roșiaici, cu buzele largi, cu urechile mari care mătură roua dimineții, — scurți în picioare și înceși la goană, dar cu niște lătrături care sună cadențat ca clopotele. Niciodată, nici în Creta, nici în Sparta, nici în Tesalia, o mai mare armonie de strigăte n'a răspuns cu alita veselie cornului de vânătoare. Vei auzi acum! (*Dă cu ochii de Hermia și Helena*). Dar... liniște! Cine-s nimfele acestea?

Egeu. — Stăpîne e fica mea. Cel de colo e Lysander, cel de dincolo e Demetrius. Iată și pe Helena lui Nedar. Nu înțeleg ce caută toți aici.

Theseu. — De bună seamă că s'au sculat de dimineață ca să serbeze sfârșitul lunei Mai și știind că și noi vom veni să-l serbăm, ne-au eșit înainte ca să ia parte la solemnitățe. Dar ia spune, Egeu: nu era vorba ca astăzi Hermia să dea răspunsul dacă ia ori nu pe Demetrius?

Egeu. — Chiar astăzi, slăvite duce.

Theseu. — Porunciți vânătorilor să mi-i deștepte în sunete de corn! (*Un om ese. Sunet de corn. Cel adormiți se trezesc, afară de Bottom.*)

SCENA IV

Același

Theseu. — Bună dimineața, prietini ! Luna Mai a trecut... Oare abia acum încep să se împărecheze păsările din Dumbrava aceasta ?

Lysander. — Iartă-ne, slăvite duce !

Theseu. — Ridicați-vă. Știam că sîntezi în dușmănie, — cum se face că vă gădesc c'ormind unul lîngă altul ? Pot oare două uri să doarmă la un loc fără să ia armele ?

Lysander. — Slăvite duce, sînt încă zăpăcit de somn... și jur că n'ași putea răspunde ce-am căutat aici... Totuși, parcă'ncep să-mi aduc aminte... Da, da. Mi se pare c'am venit pe aici cu Hermia. Am vrut să fugim din Atena, ca să scăpăm de urmările legii...

Egeu. — Destul ! Milostive duce, ai auzit destul. Să fie pedepsit după lege !... Au vrut să ne înșele, Demetrius ! Au vrut să ne fure, pe tine de soție și pe mine de consimțămînt !

Demetrius. — Stăpîne, frumoasa Helena m'a vestit că au de gînd să fugă și că au

plănuit să se întâlnească în pădurea asta... Eu i-am urmărit, furios, iar Helena s'a ținut după mine, din dragoste. Dar, milostive duce, nu știu prin ce putere (căci de bună seamă a fost la mijloc o putere necunoscută), toată iubirea mea pentru Hermia s'a topit ca zăpada, și-mi pare ca amintirea unei jucării din copilărie. Iar acum, aceia care a pus stăpînire pe toată inima, pe tot sufletul meu, și care e singura desfătare a ochilor mei, e Helena, fiica lui Nedar. I-am fost logodnic, înainte de a cunoaște pe Hermia. Acum mă întorc iarăși la ea; mi-e dragă, o doresc, și vreau să-i rămîn credincios toată viața.

Theseu. — Întîlnirea aceasta v'a fost cu noroc, iubirii mei. Vom mai vorbi noi despre întîmplare. Deocamdată, Egeu, să știi că trec peste voința ta: aceste două părechii vor fi unite pentru totdeauna în templu, odată cu noi. Și acum, fiindcă e tîrziu, să lăsăm vînătoarea pe altădată. La Atena, cu toții!... Trei cu trei! Va fi o nuntă cum n'a mai fost. Vino, Hippolyta mea.

(*Pleacă Theseu, Hippolyta, Egeu și sulta.*)

SCENA V

*Lysander, Hermia, Demetrius, Helena, —
și Bottom adormit.*

Demetrius. — Toate întâmplările acestea îmi par micșorate și șterse ca munții din zare, pe care depărtarea îi prefăce în nouri.

Hermia. — Mie 'mi pare că văd toate lucrurile dublu.

Helena. — Eu tot așa... Demetrius, care-i al meu de-acum, îmi pare un diamant găsit: e-al meu... și parcă nu-i al meu!

Demetrius. — Sînteți siguri că nu visăm? Mie mi se pare că dormim și visăm încă... Oare a fost în adevăr ducele aici și ne a spus să-l urmăm?

Hermia. — Da, era și tata cu el.

Helena. — Și Hippolyta.

Lysander. — Și ne-a poruncit să-l urmăm la templu.

Demetrius. — Da? Atunci să știi că nu visăm... Hai să-l urmăm și pe drum să ne povestim visurile. (*Es cîte-și patru. Rămîne Bottom singur.*)

SCENA VI

Bottom (trezindu-se din somn). — Cînd mi-o veni replica, strigați-mă și răspund. „Prea frumosule Pyram“ asta vine acum... Hei, Petre Quince!... Flute, cîrpaciu de foale! Snout! Starveling!... Unde sînteți?... Au fugit toți și m'au lăsat dormind.. Ei, dar ce vis ciudat visai! O minte de om n'ar putea povesti ce-am visat... Ar fi măgar acela care ar încerca să-mi tălmăcească visul ăsta... Se făcea că eram... dar limba nu poate spune ce... Se făcea că eram... și se făcea că aveam... dar numai o paiafă ar fi în stare să spună ce se făcea că aveam... Ochi de om n'au mai auzit așa ceva, ureche de om n'a mai văzut așa ceva ca visul meu! Am să pun pe Petre Quince să scrie o baladă cu visul acesta. Ii va zice „*Visul lui Bottom*“, și am s'o cînt în fața ducelui, la sfîrșitul piesei. Ori, pentru mai mare efect, am s'o spun chiar îndată după ce moare Pyram.

(CORTINA)

Schimbare de decor.

In Atena. O odaie în coliba lui Quince

SCENA I

Quince, Flute, Snout, Starveling.

Quince. — Ați găsit pe Bottom ?

Starveling. — Nu se știe ce s'a făcut.
De bună seamă, a fost răpit de zîne.

Flute. — Dacă nu vine, reprezentația e
compromisă. Fără el nu merge, — nu-i
așa ?

Quince. — Nu-i chip!... Dar oare n'am
găsi în toată Atena pe cine-va care să-i
țină locul ?

Flute. — Nu, el e cel mai lustruit dintre
toți meșteșugarii din Atena.

Quince. — Da, și cel mai chipeș. Și ce voce de amarez !

■ *Flute.* — Curat, un juvaer ! (*Intră Snug*).

SCENA II

Cel dinainte, Snug.

Snug. — Domnilor, ducele se întoarce dela templu însoțit de alte două sau trei părechi de dame și cavaleri, cununaji odată au el. Dacă am fi putut izbuti să jucăm piesa, toți ne-am fi pricopsit.

Flute. — O, dragă Bottom ! Ai pierdut un venit de șase drahme pe zi, pentru toată viața. Mai puțin de șase drahme pe zi nu i-ar fi dat... să mă spînzurați dacă i-ar fi dat mai jos de șase drahme pe zi, pentru Pyram ! Și le merita ! Șase drahme, ori nimic ! (*Intră Bottom*).

SCENA III

Cel de înainte, Bottom.

Bottom. — Unde erați, iubștilor ? Unde erați, mielușeilor ?

Quince. — Bottom ! O ce zi norocoasă !

Bottom. — Scumpi maestri, am să vă povestesc minuni ! Dar să nu întrebați ce minuni anume, căci dacă vi le-ași spune, n'ași mai fi Atenian cum trebuie. Am să vă spun tot, cum s'a petrecut.

Quince. — Spune, dragă Bottom.

Bottom. — Nici un cuvânt ! Vă pot spune numai că ducele a stat la masă. Fuga, îmbrăcați-vă ! Puneți-vă băeri bune la gît și panglici nouă la pantofi, și veniți îndată la palat. Fiecare să-și repete rolul, căci, — ce mai vorbă lungă — piesa noastră a fost primită... In orice caz, Thisbeea să se primenească, iar leul să nu-și taie unghiile, ca să fie cu ghiare... Și, scumpii mei artiști, nu cumva să mîncați înalte ceapă sau usturoi, că miroase... și trebuie s'avem o răsufare parfumată. Nu mă îndoesc că toți au să zică: Ce piesă suavă ! --- Destul ! Să mergem !

(CORTINA)

A C T U L V

Sală mare în palatul lui Theseu.

SCENA I

*Intră Theseu, Hippolyta, Philostrate, Curtent
și sulta.*

Hippolyta. — E foarte ciudat ceiace povestec îndrăgostiții aceștia, iubite Theseu.

Theseu. — Mai mult ciudat, decît adevărat. Nici odată nu voiu putea să cred în basme și în povești cu zîne. Indrăgostiții și nebunii au o minte de-opotrivă de născocitoare în plăzmuiri; ei văd lucrurile altfel decît cei cu mintea 'ntreagă. Lunaticul, amarezul și poetul, au numai închipuire.

Unul vede draci mai mulți decît ar putea iadul să cuprindă, — acesta e nebunul. Indrăgostitul, tot așa de smintit, vede frumusețea Elenei, pe fața unei țigănci urîte. Iar poetul, purtîndu-și ochii înfrigurați dela pămînt la cer și dela cer la pămînt, umple văzduhul de fantasme, cărora pana lui le dă nume și vlață, coborînd pe pămînt o plăzmuire aeriană... Astfel, noaptea cînd și-erică, poți lua drept urs o biată tufă !

Hippolyta. — Dar toată pășania lor de astănoapte, așa cum ne-au povestit-o ei, și toate schimbările prin care au trecut sufletele lor, au o mare legătură între ele și nu-mi pare închipuire goală. Au fost niște întîmplări de care mă minunez mereu...

Theseu. — Iată vin logodișii, vioi și plini de voie bună ! (*Intră cele două părechl de tineri*).

SCENA II

*Cel de tîalnte, Lysander, Demetrius,
Hermia, Helena.*

Theseu. — Bucurie și noroc, dragii mei !

Lysander. — Fericirea fie cu voi, slăvite duce, și'n plimbările, și la masa, și'n așternutul vostru.

Theseu. — Veniți ! Cu ce danțuri, cu ce petreceri vom putea omori timpul... veacul care desparte cina de culcarea noastră ?... Unde-i Philostrat ? Ce petreceri a mai pus la cale ? Să vie Philostrat !

Philostrat. — Iată-mă, puternice *Theseu.*

Theseu. — Ei, — spune cu ce ne putem trece timpul în astă seară ? Ce reprezentații, ce muzică ai pregătit, ca să ne amăgim un ceas întreg chinul nerăbdării ?

Philostrat. — Iată o listă de cele ce s'au pregătit. Înălțimea ta s'aleagă cu ce să începem.

Theseu (cetind). — „Lupta Centaurilor, cîntată la harfă de un eunuc din Atena“... Nu ne trebuie. Asta i-am povestit-o eu odată Hippolytei, în cinstea rudei mele Hercules. (*cetind* :) „Revolta Bacantelor bete, care au sfișiat pe cîntăreșul din Tracia“... E o bucată veche, care s'a jucat pentru ultima oară cînd m'am întors biruitor din Teba. (*cetind* :) „Cele nouă muze jelind moartea Științei, de curînd răposată în mizerie“ Aceasta e desigur vre'o satiră mușcătoare. Nu se potrivește la o nuntă. (*cetind* :) „O plictisioare și scurtă scenă a junelui Pyram ș'a iubitei sale Thisbeea, comedie tragică“... Comedie și tragică !

Scurtă și plictisitoare ! Asta-i ca și cum ai zice gheață caldă sau zăpadă ferbinte... Ce stranie împărechere !

Philostrat — Stăpâne, e o comedie numai de vre-o zece cuvinte, și totuși e prea lungă, pentru că în toată piesa nu-i nici un cuvânt la locul lui, nici un personaj viu. Și-i foarte tragică, nobile duce, căci Pyram se omoară la sfârșit, — ceiace, mărlurisc, mi-a stors la repetiție lacrimi... lacrimi de rîs nebun.

Theseu. — Cine-s aceia care o joacă ?

Philostrat. — Sînt niște bieți meșteșugari cu palmele aspre, care în viața lor nu și-au bătut capul cu de-al de aceste și care au asudat cumplit ca să poată învăța pe de rost piesa pe care vor s'o joace la nunta Înălțimii tale.

Theseu. — O vom asculta.

Philostrat. — Nu, nobile duce ! Nu-i vrednică de tine. Eu am ascultat-o pînă la capăt și nu-i nimic de ea dar nimic, nimic, nimic... Afară numai dacă ai simți plăcere să-i vezi cum se muncesc și cât s'au chinuit ca să te slujască astfel.

Theseu. — Țin să ascult piesa. Nimic nu poate fi ridicul, cînd ți se dă cu inima curată... Haide, zi-le să intre. Doamnelor, luați loc ! (*Philostrat ese.*)

Hippolita. — Nu prea e plăcut să vezi cum neputința se trudește în zadar, și bunele intenții cad sub o povară prea mare...

Theseu. — Dar, dulcea mea prietenă, noi nu vom vedea așa ceva.

Hippolyta. — Philostrat zice că nu se pricep deloc la ceiace vor să facă.

Theseu. — Cu-atît mai frumos din partea noastră că le vom mulțumi pentru nimic. Noi vom înțelege bine ceiace ei au înțeles rău și vom prețui zelul lor după intenție nu după roade. Pretutindenii pe unde am fost, m'au întîmpinat prelași mari cu discursuri pregătite mai dinainte... Și i-am văzut, palizi, tremurînd, oprindu-se în mijlocul unei fraze: frica și emoția le sugrumau vocea, așa că, drept încheere, se întorceau, muși, fără să fi ținut discursul întreg... Crede-mă însă, dragă Hippolyta, că tăcerea și emoția asta îmi vorbeau inimii mai tare decît elocuența cea mai îndrăzneală. Iubirea și simplitatea, tocmai pentru că s'au mute, vorbesc mai mult firii mele. (*Philostrat se întoarce*).

Philostrat. — Nobile duce, Prologul e gata.

Theseu. — Să între.

(*Fanfară de trompeți. Intră personagiul care spune prologul. Adunarea s'a rînduit*

Hippolyta. — Și-a spus prologul, cum ar cânta un copil din flaut: scoate sunete, dar nici-o melodie.

Theseu. — Rostirea lui a fost ca un lanț cu verigile încurcate: nu lipsea nici una, dar toate era halandala. Cine vine acum?

(Intră *Pyram, Thisbea, Zidul, Luna, și Leul, ca personajii mute, pe care le prezintă Prologul.*)

SCENA IV

Cel de mai 'nainte și personajle intermezzului.

Prologul. —

Vă veți minuna, desigur ce'nsemnează
[toata acestea?

Minunați-vă'nainte, pân' s-o lămuri povestea.
Nu știți cine-i omul ăsta? Este *Pyram*...

[Dar femeea?...

Prea frumoasa fată, este prea iubita lui,—

[*Thisbea,*

Omul plin de var, de colo, reprezintă, ca
să știți,

Zidul care-o să despartă pe cei doi îndră-
[gostiți.

Degetele-i rășchirate, — spun de-acum, să
[nu vă mire, —

Sînt spărturi în zid, prin care își spun
[șoapte de iubire...

Celalt om, cu felinarul și cu tufa cea'n
[spate

Reprezintă luna plină... pentrucă întotdeauna
Cînd se întîlneau amanșii, tocmai răsărea
[și luna.

Lighioana cea de colo, care se numește leu,
(Și care, vă spun în treacăt, este un amic
[de-al meu) —

El a speriat teribil, într'o noapte de iubire,
Pe Thisbeea, ce venise cea dintâiu la în-
[tîlnire.

Și pierzîndu-și ea mantaua în acea sperietură
Leul ăsta i-a pătat-o cu însîngerata-i gură.
Iar apoi venind și Pyram cel frumos, cu-
[prins de jale

A găsit asasinată mantia iubitei sale!
Atunci el scoțînd din teacă spada lui cea
[sîngerată

Făr'a mai sta mult la gînduri, și-a'mplînta-
[t-o'n piept pe toată!

Iar iubita lui Thisbeea, care'n umbră aștepta,
Intr'o clipă-a scos pumnalul și s'a omorît
[și ea!

Ce s'a petrecut în urmă mai pe larg au
[să vă spună

Leul, zidul, amarezii și strălucitoarea lună.

(Prologul pleacă, împreună cu Piram, This-bea, Leul, și Luna).

Theseu. — Parcă nu-mi vine-a crede ca leul să ne poată spune ceva!

Demetrius. — N'ar fi de mirare să vorbească și un leu, cînd sunt atîția măgari cari vorbesc.

Zidul (înatîntînd). --

In această comedie s'a'ntîmplat să mă decid
Ca, eu, Snout căldărarul, să joc rolul unui zid
Și-acest zid e plin de găuri, să pricepeți
[ce vă spui —

Prin care șoptesc în taină Piram cu This-
[beea lui.

Varul, piatra, tencuiala de pe mine, spun
[curat

Că eu nu sînt om, din contra, că sînt zid
[adevărat.

Iar de-o parte și de alta, dinșii, care va-
[săzică,

Prin spărturile acestea își vorbesc cu mare
[trică...

Theseu. -- Poți pretinde mai mult dela un zid?

Demetrius. — E cel mai deștept zid din
cîte-am întilnit, stăpîne.

Theseu. — Tăcere! Pyram s'apropie de zid.
(*Intră Pyram.*)

SCENA V

Cel de mai înainte, Pyram, apoi Thisbea.

Pyram. — Noapte, noapte, neagră
[noapte, cu alt tâu cernit veșmînt,
Care vii întotdeauna cînd nu-i ziuă pe
[pămînt, —
Vai, mi-e teamă că Thisbea nu se ține
[de cuvînt!
Și tu, zidule simpatic, dragă zid... O, zid
[iubit
Care de cînd țin eu minte curțile ne-ai
[despărțit, —
O, arată-mi o spărtură prin care să pot
[vedea
Dacă dincolo de tine n'a venit Thisbea
[mea !

(*Zidul respiră degetele*)

Cerul Să te aibă'n pază !... Zid iubit, îți
[mulțumesc !..
Dar ce văd ?... Nu văd pe nimeni... Pe !.
[Thisbea n'o zăresc...

Zid afurisit, prin care nu-mi văd fericirea
 [mea,
 Blestemată fie-ți piatra care m'a trădat așa !

Theseu. — Dacă zidul e viu, mă mir că
 nu-i răspunde la ocară.

Bottom (Pyram). — Nu, stăpîne slăvit,
 n'are să răspundă. Pentrucă, după cuvintele
 „care m'a trădat așa“ vine replica
 Thisbeei. Ea trebuie să intre'n scenă chiar
 acum, și eu trebuie s'o pîndesc prin spăr-
 tura zidului. Ai să vezi că lucrurile se în-
 fimplă chiar așa, cum spun eu. Uite-o că
 vine! (*Intră Thisbeea.*)

Thisbeea. —

O, iubite zid, adesea am venit plîngînd la
 [tine
 Pentrucă desparși de-apururi pe Pyram al
 [meu, de mine,
 Gura-mi de cireșe adesea sărutat-a cu
 [sfială
 Lespezile tale, pline de var și de tencuială.

Pyram. —

Parc'am auzit o voce !... Fuga la
 [deschizătură

Ca s'aud de se zărește adorata ei figură...
Ah, Thisbeea!...

Thisbeea. — Dulce Pyram, cred că tu
[ești acoloa...

Pyram. — Prea iubita mea Thisbeea, tu
[poți crede orice-i vrea,

Dar să știi c'aici se află mult iubitul
[tău frumos

Care-a fost întotdeauna c'a Lysander
[credincios.

Thisbeea. — Iar eu fi-voiu ca Helena
[fidelă păn'la mormînt.

Pyram. — Ca Saphala pentru Procus,
[astfel pentru tine sînt!

Thisbeea. -- Tot atîta cît Saphala te iubesc
[eu devotată,

Pyram. — Prin deschizătura asta, vrei să
[mă săruți odată?

Thisbeea. — Da, sărut deschizătura, căci
[buzele tale nu-s!...

Pyram. — Vin' să ne'nțîlnim la noapte
[la mormîntul lui Ninus.

Thisbeea. — Chiar de-o fi să mor, iubite,
[vin acolo negreșit!

(*Thisbeea și Pyram pleacă*)

Zidul. — Eu de ce-ași mai sta degeaba?
[Rolul meu s'a isprăvit.

(*Pleacă și zidul*)

Theseu. — A căzut zidul dintre cei doi vecini.

Demetrius. — Nici nu se putea altfel, cînd ai aface cu un zid așa de ascultător.

Hippolyta. — E cea mai proastă tragedie din cîte am pomenit.

Theseu. — Cele mai bune lucruri în genul acesta, și tot nu-s decît niște umbre. Și cele mai rele nu prețuesc mai puțin, cînd știi să pui dela tine, din fantezia ta, ceiace le lipsește.

Hippolyta. — Dar atunci fantezia ta, face opera, nu ei

Theseu. — Dacă nu ne facem despre ei o idee mai bună decît își fac ei înșiși atunci pot trece drept oameni întregi... Dar uite, vin două nobile dobitoace: un leu și o lună, (*Intră Leul și Luna*).

SCENA VI

Cet de mal 'nainte, Leul și Luna

Leul. —

Doamnelor, a, căror inimi se fac foarte
[mititele
Chiar de frica unui șoarec care fuge pe
[podele, —

Ași muri de spaimă toate cînd ași auzi
[un leu
Cum răcnește el de groaznic... Dar vă
[rog să știți că eu
Nu sînt leu, nu sînt leoaică, — sînt tîmplar
[de felul meu,
Snug, tîmplarul !.. Căci altminteri, de-ași
[fi leu și de-ași intra
In mijlocul dmneavoastră, — ar fi vai de
[pielea mea !

Theseu. — Iată o lighioană foarte cum se cade.

Demetrius. — E cel mai conștiincios animal din cîte-am văzut, stăpîne !

Theseu. — S'auzim acum și luna.

Luna. — Felinarul reprezintă luna-nouă cornul său...

Demetrius. — Cornul lunii? Dar eu nu văd nici un corn pe capul tău.

Theseu. — Nu, fiindcă-i lună-plină. A uitat ce-avea să spună !

Luna. — Felinarul este luna, iar eu — omul-din-lună.

Theseu. — Asta-i cea mai mare greșeală a piesei. Dacă felinarul e luna, omul ar trebui să intre în felinar, — căci altfel cum ar putea să reprezinte pe omul-din-lună ?

Demetrius. — I-a fost teamă să intre, ca să nu-l pice lumînarea.

Hippolyta. — Mie mi s'a urît cu luna asta ași vrea să apună.

Theseu. — Nici nu mai are mult, — uite cum i-s'a micșorat lumina. Dar trebuie să fim curtenitori cu ea, s'avem răbdare până ce-a apune singură.

Lysander. — Zi-i mai departe, lună !

Luna. — Tot ce-am să vă spun, este că felinărul ăsta reprezintă luna, eu, pe omul din lună, iar mărăcinele ăsta, sarcina din spatele omului din lună.

Demetrius. — Dar toate lucrările acestea trebuiau să fie în felinar, dacă zici că sînt în lună... A, tăcere ! Vine *Thisbea*. (*Thisbea intră*).

SCENA VII

Cei de înainte, Thisbea.

Thisbea. — Aici e mormîntul lui Ninus. Unde e iubitul meu ?...

Leul (rage îngrozitor). — Oaaa ! (*Thisbea fuge*).

Demetrius. — A fost bine răgetul, leule !

Theseu. — Bravo fuga, *Thisbea* !

Hippolyta. — Bine-ai luminat, lună !... Intradevăr, luna își face datoria în conștiință.

(Leul s'apropie de mantaua Thisbeei și-o sftste cu dinții).

Theseu.— Foarte bine-ai sfșiat-o, leule!

Demetrius. — Și acum vine Pyram.

Lysander.— Și leul o șterge. (*Leul pleacă. Intră Pyram*).

SCENA VIII

Pyram și cel dinainte, afară de Leu și de Thisbeea.

Pyram. — Mulțumesc, iubită lună, pentru
[razele-ți solare!

Lună-ți mulțumesc fiindcă ești așa
[strălucitoare!

În lumina ta de aur, grațioasă, voi
]vedea

Chipul ei, cînd la 'ntîlnire va veni
[Thisbeea mea...

Dar... ia stați !... Nenorocire!

Ia uitați-vă !... Mister...

Un obiect în nesimțire...

Vai sarmane cavalier!

E mantaua ei iubită,

Cum se poate? Văd eu bine?...

Vai de sînge e mînjită !...

Doar cu trupul pe pământ, —
Sufletul în cer se plimbă...

Nu mai văd nici luna 'n nori...

(*Luna pleacă repede*).

Haide, taci odată, limbă.

Pyram, mori odată, — mori!

(*Se sbate mult până ce-și dă duhul.*)

Hippolyta.— Cum de-a plecat luna, înainte ce Thisbeea să fi venit să-și descopere iubitul mort?

Theseu. — O să-l caute la lumina stelelor... Iat-o, că vine. Cu jelanii ei se va mîntui și piesa (*Intră Thisbeea.*)

SCENA IX

*Thisbeea și cel de mai 'nainte,
afară de Lună.*

Hippolyta.— Mi se pare că n'are de ce jeli afîta, după un Pyram ca acesta; sper că va sfîrși curînd.

Demetrius. — Un pai ar afîrna mai greu la cîntar decît Pyram cu Thisbeea lui cu tot!...

Lysander.— Mi se pare că l'au și zărit ochisorii ei frumoși.

Demetrius. — Da, și-acum începe să se tînguiască. Liniște!

Thisbeea (dînd peste trupul lui Pyram).—

Ce, tu dormi, iubitul meu?...

Hai, deșteaptă-te, răspunde!...

Pyram, scoală-te. Sînt eu...

Uite, simt că mă pătrunde

Un fior... Ești mort?... ești mut?...

Doamne, cine-ar fi crezut!

Ochii tîl dulci și senini,

Buzele tale de crini

Putrezi-ver în pămînt!

Fața ta cea drăgălașă,

Nasul tău ca o cireașă —

Toate acestea nu mai sînt.

Plînge și toată lumea plînge

Doi amanți nenorociți...

O, voi Parcelor, veniți

Să muiați din nou în sînge

Foarfecele blestemat

Cu care i-ați rătezat

Firul de mătasă-al vieții

Chiar în floarea tinereții!

Intră 'n inima mea, spadă,

Și cu vîrful tău, sfiși-o!...

(Se înjunghie).

Astfel i-a fost dat să cadă,
Bietei Thisbe... Mor, Adio!

Theseu. — Luna și leul au rămas în viață, pe semne, ca să îngroape morții.

Demetrius. — Și Zidul a fugit.

Pyram mort (ridicînd pușta eapul). — Nu-i adevărat! Nici decum. Zidul care desparte pe părinții lor, se cheamă că s'a dărîmat... (*Se ridică în picioare de-a binele:*) Și acum, dac'ași vrea să vedeți epilogul, ori să ascultați un danț bergamastic, jucat de doi dintre noi...

Theseu. — Nu mai vrem nici un epilog. Piesa voastră mai are nevoie de comentarii?... Toți actorii sînt morți, nu se cade să-i mai vorbim de rău. Dacă acela care a scris piesa ar fi jucat pe Pyram și s'ar fi spînzurat cu briul Thisbeei, ar fi eșit o tragedie foarte frumoasă. Dar chiar așa cum e, a fost frumoasă și foarte bine jucată... Acum, să lăsăm la o parte epilogul și să vedem danțul bergamastic.

(*Danț grotesc, executat de doi actori ai Intermezzului.*)

Theseu (după ce s'a sfîrșit danțul). — Miezul nopții a sunat cu glasul lui de-aramă. La culcare! E ora cînd umblă stafiile. Mă tem că vom dormi mine, ziua, timpul pe care l-am veghiat în astă-seară. Vremea a trecut fără să băgăm de seamă, cu piesa aceia proastă și cu danțul. La cul-

care, prieteni! Cinsprezece zile în șir va
ține sărbătoarea nunții, cu petreceri de
tot felul.

(Toți es, cu luminile. În sală rămâne lu-
mină de noapte. În curînd intră Puck).

SCENA X

Puck, apoi Oberon, Titania, Zîne.

Puck. —

Miez de noapte... Ceasul tainic a sosit,
Cînd la lună urlă lupul răgușit...
Cînd de-a zilei muncă vitregă răpus
În colibă muncitoșul doarme dus.
Cucuvaia înfioară, de departe,
Pe bolnavul care cugetă la moarte,
Trez, pe patu-i de durere...
Acum pîlpie și pier
În opaiș cea din urmă licărire, —
Cînd mormintele uitate se deschid
Și strigoii care ies din cimitire
Se strecoară lunecînd pe lingă zid...
Iar noi, duhuri ce sburăm în întuneric
Și ca un convoi feeric
Luna albă o 'nsoțim
Peste negrele abise, —
Noi formăm convoi de vise

Mario
 Nopții calme și albastre.
 Iar acum ne pregătim
 Pentru jocurile noastre.
 Doarmă-acum această casă'n toată tihna,
 Nici un șoarec să nu-i tulbure odihna!

Titania
Oberon
Titania
light
Titania
fact
 (Intră Oberon și Titania cu suita lor)

Oberon. — Umpleți casa aceasta cu lumina dulce și scăzută a unui foc ce-i gata să moară. Fiecare silf și zână să danțeze fără sgomot.

Titania. — Mână 'n mână, cu o grație feerică, vom cînta și vom slinși locul acesta...

(Cântec și danțuri, ușoare de zîne)

Oberon. — Plimbați-vă prin tot palatul până în zori de zi... Noi ne vom duce să binecuvîntăm patul nupțial, cu toată progenitura ce se va naște din el, să fie pururi fericită. Astfel, cele trei părechi unite se vor iubi întotdeauna, și-și vor păstra cu credință, iar urmașii lor fi-vor feriți de greșelile naturii: cu nici un semn să nu fie însemnați din naștere... Fiecare zână să stropească cu roua binecuvîntă a cîmpurilor toate odăile palatului, ca pacea să domnească pretutindeni aici... Și acum să plecăm încetinel... și mine, în

revărsatul zorilor, să ne întâlnim iarăși
laolaltă. (*Oberon și Titania es cu sulta lor*).

Puck. — Noi, ca umbre se sîntem,
Dacă nu v'am fost pe plac, —
La aceasta nu putem
Să găsim decît un leac :
Muritorilor amici,
Voi să vă închipuiți
Că... ați tras un somn aici !
C'ați dormit, și c'ați visat
Cîte-aici s'au întîmplat...
Cerem indulgența voastră
Pentru comedia noastră
Care nu-i decît un vis.
Dar să știți că v'am promis
Și că, chiar avem de gînd
Să vă dăm alta, mai bună...
De n'om da-o în curînd,
Atunci Puck, băeatul mic,
Să rămîie de minciună.
Ș'acum tuturor vă zic
Noapte bună ! Noapte bună !...

(CORTINA)

VERIFICAT
2007

Catalogul Bibliotecii pentru toți

	No.
Alexandri V. Despot Vodă, legendă istorică în versuri	322-323
Alexandria sau isprăvile marelui împărat Alexandru Macedon	467-8
Al. George Ion. Sapho versuri	925
Alina G. Arta de a vorbi în societate și la diferite ocazii. Din capitolele cele mai însemnate am putea cită : debutu ile în arta vorbirii glasul oratorului rostirea, articularea, deținea, punctuația, înainte de a vorbi, în timpul discursului, după discurs, gesturile oratorului, locul unde vorbim. Modele diferite de toasturi și scurte cuvântări	865-66
• Buna cuvântă. Cum să se poarte omul în societate	385-7 bis
• Secretul stilului. Sfaturi asupra felului de a scrie mai marilor și mai micilor noștri în toate împrejurările vieții și modele epistolare deăvârșite	1123-1126
Amicis Edm. (Cuore). Inimă de copil. În această carte se povestește îndușetor și de toată frumusețea un întreg an școlar al unui băiețuș din clasele primare. E o povestire aproape zilnică, a multor întâmplări, înalte vreme de un an, în viața micului școlar, din care autorul — unul din cei mai mari scriitori ai Italiei — face să respire dragostea de neam, de steag, de credință strămoșească, Ediție ilustrată bogat. Traducere de Traian G. Stoeneșu	426-29

